



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 728

Ἔτος ΛΑ'.

1 Ἰουλίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἡ Ὁρθοδοξία δὰ νιύήση

Πολλοὶ καὶ ἀτελείωτοι προσπάθειαι καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ἀθέων εἰς τὰς κομμουνιστικὰς χώρας τῆς Ρωσίας, Ἀλβανίας καὶ εἰς ἄλλας, ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ ἀπαίσιος Κομμουνισμός. Εἰς τὰς χώρας αὐτὰς ὑπάρχει μεγάλη βία καὶ καταπίεσις κατὰ τῶν ἀδελφῶν μας τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι μὲ μεγάλας δυσκολίας καὶ ἐπιθυσίᾳ τῆς ζωῆς των ἀγωνίζονται νὰ τελέσουν καὶ αὐτὰ τὰ ἀπλὰ τῶν θρησκευτικῶν καθήκοντα. Τὸ καθεστὼς τὸ κομμουνιστικὸν εἰς τὴν Ρωσίαν, Ἀλβανίαν καὶ ἄλλα χού προσπαθεῖ, μὲ ὅλα τὰ προπαγανδιστικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτει ἡ ἐποχὴ μας, τηλεόρασιν, ραδιόφωνον, τύπον, σχολεῖον. Πανεπιστήμιον, τηλεφώνον, διαλέξεις, ὁμιλίας καὶ κατ' ἰδίαν συζητήσεις, νὰ ἐμβάλῃ

τὴν ἀθείαν καὶ τὴν ἀπιστίαν εἰς τὰς νεανικὰς ψυχὰς, εἰς τοὺς διανοουμένους ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἄνθρωπον. Ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ὀργανωμένης καλῶς προπαγάνδας κατὰ τῆς ἀμώμου πίστεως; Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι, κατὰ τὴν δήλωσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ σώματος Ἰλίτσεφ ἀπογοητευτικά, διότι οἱ διανοούμενοι καθ' ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου καὶ ἡ νεολαία ἐκ τῶν διωγμῶν γίνονται πιστότεροι πρὸς τὴν εὐσέβειαν, καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς εὐσεβοῦς πίστεως πολλαπλασιάζονται. Εἰς ὠρισμένας περιοχὰς παρετηρήθη ἀναζωοπύρωσις τῆς θρησκείας. Ὁλόκληρα χωρία ἀρνοῦνται νὰ ἐργασθοῦν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κράτη, οἱ χωρικοὶ ἐπισκέπτονται

καθ' ομάδας τὰς ἐρειπωμένας Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἱεροὺς χώρους, εἰς τὰς οἰκίας διατηροῦνται τὰ πατροπαράδοτα εἰκονίσματα, αἱ γυναῖκες φοροῦν ὡς κοσμήματα σταυρούς, τὰ δὲ Εὐαγγέλια, αἱ ἱεραὶ συνόψεις καὶ λοιπὴ θρησκευτικὴ φιλολογία ἀναγινώσκονται. Κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα ἐρρίφθησαν προκλητικῶς ἐνώπιον κυβερνητικῶν ἐκπροσώπων φλοιοὶ ἐρυθρῶν αὐγῶν. Τέλος πολλοὶ ἄγραφοι θρησκευτικοὶ κανόνες καὶ συνήθειαι μεταβιβάζονται εἰς τὴν νέαν γενεάν. Ἐκ τῶν τελευταίων αὐτῶν εἰδήσεων ἀπὸ ταξιδιώτας εἰς κομμουνιστικὰς χώρας ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ πίστις ζῇ καὶ μάλιστα μεταβιβάζεται εἰς τὴν νέαν γενεάν. Ἡ ἀκατάβλητος δύναμις τοῦ Κ.Η.Ι.Χ. καὶ τοῦ Εὐαγγελίου του θριαμβεύει καὶ ἐκεῖ ὅπως παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὡς συνέλθουν ἐπιτέλους οἱ ἄπιστοι καὶ ἅς ἀντιληφθοῦν ὅτι ματαιοπονοῦν μετὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν ἀντιθέτως διώκοντες, καταπιέζοντες καὶ βιάζοντες καὶ ἐμποδίζοντες τοὺς πιστοὺς νὰ προσέρχονται εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς καὶ νὰ τελοῦν τὰ μυστήρια τῶν καὶ νὰ συμμετέχουν εἰς αὐτὰ καὶ νὰ ζοῦν τὴν καθαρῶς λατρευτικὴν ζωὴν τοὺς καθιστοῦν περισσότερο λατράς τοῦ Ναζωραίου καὶ τοὺς μεταβάλλουν εἰς Χριστιανούς φλογερούς καὶ θερμούς μετὰ πίστιν ἀποστολικὴν καὶ ζῆλον ἱερὸν οὐχὶ μόνον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀληθείας ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐξάπλωσιν αὐτῆς ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Μελετῶν κανεὶς τὸν Σοσλενίτσιν διαπιστώνει ὅτι μετὰ τὸν τρόπον καὶ φοβερὸς διωγμὸς ὑπάρχει δυνατότης δι' ἐκατομμύρια Ὁρθοδόξων πιστῶν νὰ ἀκούουν διὰ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ συμμετέχουν εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ διωγμὸς κατὰ τὸν Σοσλενίτσιν συνεχίζεται ὑπὸ τὸ Σοβ. Καθεστῶς ἀλλὰ τὸ ὅτι ἡ ἐπιβίωσις ὁργανωμένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ρωσίαν μετὰ τακτικὴν λατρείαν μετὰ διαφόρους θεολογικὰς σχολὰς καὶ ἀκόμη μετὰ ὀλίγας Ἱ. Μονὰς ἀποτελεῖ ἕνα θαῦμα εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον. Ὡς χρησιμοποιήσουν ὅχι μόνον αὐτὰ ἀλλὰ καὶ ἄλλα μέσα οἷαδήποτε νομίζουν οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ ἄθεοι τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι τὸ νὰ αὐξάνονται

οἱ πιστοὶ οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Ἑσταυρωμένον Κύριον.

Νὰ δημιουργοῦνται νέοι Ἱ. Ναοί, νέαι Ἱ. Μοναὶ καὶ θεολογικὰ σεμινάρια ἀλλὰ πρὸ πάντων μέσα εἰς τὰς ψυχὰς θὰ δημιουργεῖται ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατον πιστεύω τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνεκρίζωτον διότι τίποτε δὲν δύναται νὰ τὸ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν διότι αὐτὸ τὸ πιστεύω τὸ ἐνέβαλε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος εἶναι αἰώνιος, ἀθάνατος καὶ ὑπάρχει, ὅπως τὸν πιστεύουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ διωκόμενοι καὶ καταπιεζόμενοι ὑπὸ τὸ πέλμα τῶν ἀθέων, ἀδελφοί μας. Ὡς αὐξήσωμεν τὰς προσευχὰς μας ἅς τὰς καταστήσωμεν φλογύτερας καὶ θερμότερας καὶ ἅς προσπαθήσωμεν παντὶ σθένει νὰ βοηθήσωμεν τοὺς καταπιεζομένους ἀδελφούς μας διὰ νὰ δύνανται νὰ κρατοῦν ἀκραιφνῆ καὶ θαθεῖαν τὴν πίστιν τῶν πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν ἀλλὰ καὶ νὰ διαφωτίζουν καὶ τὴν νέαν γενεάν, ἡ ὁποία πάλι μετὰ τὴν σειρὰν τῆς θὰ διάδοσιν τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ εἰς τὰς μετέπειτα γενεάς. Ὡς μένωμεν ἀπτοήτως προσηλωμένοι εἰς τὸν Κύριόν μας δοξάζοντες αὐτὸν δι' ὅλα τὰ θαυμάσια τὰ ὁποῖα ἐργάζεται διὰ τῆς δυνάμεώς του καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς τοὺς τόσον χρισίμους καὶ χαλεποὺς διὰ τὴν πίστιν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ἄπιστοι θὰ καταπέσουν εἰς ἡμέραν μετὰ πάταγον ὅπως ὅλοι οἱ ὁμοιοὶ τῶν μέχρι σήμερον ἀλλὰ ἡ Χριστιανικὴ πίστις θὰ συνεχίσῃ τὴν ζωὴν τῆς γὰρ νὰ κατακτᾷ τὰς καλοπροαιρέτους καὶ εὐγενεῖς ψυχὰς εἰς τὴν αἰώνιον σωτηρίαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Σύντομος έρμηνεία τῆς εὐαγγελιστικῆς αὐολουδίας

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΔΙΣΚΑΡΙΟΝ, σημαίνει τὴν φάτνην, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς τὸ δὲ μέσον αὐτοῦ, ἐνθα τίθεται ὁ ἅγιος ἄρτος, σημαίνει τὸ μέσον τῆς γῆς, ὅπου εἰργάσατο τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

ΠΟΤΗΡΙΟΝ, εἰκονίζει τὸ ὅποιον ἔδωκεν ὁ Χριστὸς ποτήριον εἰς τοὺς μαθητάς του ἐν τῇ δείπνῳ τῇ μυστικῇ.

ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΣ, δηλοῖ μὲν τὸν ὅποιον εἶδον οἱ μάγοι ἀστέρα, καὶ ὠδηγήθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ κατάλυμα, ἐνθα ἦν τὸ παιδίον Ἰησοῦς, χρησιμεύει δὲ καὶ ἵνα μὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς θέσεώς του ὁ ἅγιος Ἄρτος, μηδὲ διασκορπίζονται αἱ μερίδες ὑπὸ τοῦ ἐπιτιθεμένου καλύμματος. Τὸν ἀστερίσκον τοῦτον κρούει ὁ ἱερεὺς μετὰ τὸ δισκάριον κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεταλήψεως, ἵνα καταστήσῃ προσεκτικούς τοὺς μέλλοντας νὰ κοινωνήσωσι, τοὺς ὁποίους καὶ καλεῖ εἰς τὴν θείαν μετάληψιν διὰ τοῦ «Μετὰ φόβου Θεοῦ κ.λ.π.».

ΠΡΟΣΦΟΡΑ, ἐν μὲν τῇ σκευοφυλακίῳ εἰκονίζει τὴν Παναγίαν, ἣν οἱ γονεῖς τῆς ἔφερον εἰς τὸν Ναόν, ὁ Ζαχαρίας ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὰ ἅγια τῶν Ἀγίων· ἐν δὲ τῇ ἀγίᾳ Προθέσει εἰκονίζει τὴν εἰς τὸ σπήλαιον ἔλευσίν τῆς, ἐνθα ἔτεκε τὸν Χριστόν.

ΛΟΓΧΗ σημαίνει τὴν κεντήσασαν πλευρὰν τοῦ Σωτῆρος λόγχην.

ΛΑΒΙΣ, χρησιμεύει ἵνα ὁ ἱερεὺς μεταδίδει εἰς τὸν λαὸν συνάμα καὶ τὰ δύο, τὸ τε σῶμα καὶ αἷμα, ἐνῷ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκκλησίας μετεδίδοντο, ὡς εἶπομεν, κεχωρισμένα, ὑπὸ μὲν τοῦ ἱερέως τὸ θεῖον σῶμα, ὑπὸ δὲ τοῦ διακόνου τὸ τίμιον αἷμα.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ εἰκονίζουν τὸ σουδάριον, τὸ ὅποιον ἦτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ τάφῳ.

ΑΗΡ, δηλοῖ ἐνταῦθα τὴν συνδόνα τοῦ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου· προσέει καὶ τὸν τεθéntα λίθον ἐπὶ τοῦ μνήματος, περὶ οὗ θέλομεν διαλάβει εἰς τὸ κατόπιν κεφάλαιον.

ΣΠΟΙΓΓΟΣ, σημαίνει τὸν σπόγγον ἐκεῖνον, δι' οὗ ἐποτίσθη ὁ Ἰησοῦς ὄξος.

ΝΙΨΙΜΟΝ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ, σημαίνει τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἱερέως ὅστις μέλλει νὰ ἱερουργήσῃ.

ΑΓΙΑ ΠΡΟΘΕΣΙ. Εἶναι ἡ θέσις, ἐν ἣ προτίθεται, ἦτοι πρωτοβάλλονται τὰ δῶρα καὶ σημαίνει: α) τὸ σπήλαιον ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς καὶ β) τὸν ἅγιον Γολγοθᾶν.

ΠΡΟΣΚΟΜΙΑ λέγεται διότι προσκομίζονται, ἄγουσι προσφέρονται εἰς αὐτὴν τὰ τίμια δῶρα, ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις προσέφερεν ἑαυτὸν θυσίαν εἰς τὸν Θεόν καὶ Πατέρα αὐτοῦ διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἱερεὺς νιφάμενος,

λαμβάνει τὴν προσφορὰν, καὶ εὐλογῶν, σφραγίζει διὰ τῆς λόγχης τὴν σφραγίδα τρίς, λέγων, «εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Κυρίου κ.λ.π.» καὶ ἀφοῦ εἶπη τοῦτο, ἐπιφέρει ἐκεῖνα, αἷμα δηλοῦσι τὸν θάνατον «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη κ.λ.π.». Ἐπειτα καὶ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου δεικνύων, χαράττει σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ἁγίου ἄρτου κατὰ τὴν φέξαν καὶ εἰκονίζει τοιοῦτοτρόπως τὴν διὰ τοῦ σταυροῦ θυσίαν καὶ τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα νύττει τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἄρτου (τὸ πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα του) δεικνύων τὴν νυγείσαν πλευρὰν τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ἧς ἔρρευσεν αἷμα καὶ ὕδωρ, εἰς τύπον τῶν ὁποίων βάλλει εἰς τὸ ἅγιον ποτήριον οἶνον καὶ ὕδωρ, μαρτυρῶν δι' ὧν τούτων, ὅτι ἐνεργεῖ αὐτὴν τὴν ἰδίαν θυσίαν καὶ ἱερουργίαν τοῦ Χριστοῦ· καὶ εὐλογῶν σταυροειδῶς, ἀφιεροῖ αὐτὰ εἰς τὸν Θεόν λέγων «Εὐλογημένη ἡ ἐκείνη κ.λ.π.». Πίνεται δὲ ἐν τῇ αὐτῇ καιρῷ τῆς προσκομιδῆς ὁ τύπος καὶ τοῦ πάθους καὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὸ καὶ εἰς ἄλλας μὲν προσκομιδὰς ζωγραφεῖται ἡ γέννησις, εἰς ἄλλας δὲ ἡ σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ.

ΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, τίθεται εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἁγίου ἄρτου διότι ἡ Θεοτόκος Ἰστατο εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ καὶ διότι ἐν τῇ οὐρανῷ τῆς πρώτης τιμῆς ἡξιώθη.

ΜΕΡΙΔΑΣ τῶν ταγμάτων πάντων τῶν ἁγίων ἐκβάλλει ὁ ἱερεὺς, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν τιμίων Ἐπουρανίων Δυνάμεων «καὶ ἀναγκαίων, λέγει Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης, προσφέρειν ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι καὶ τὸ μυστήριον τῆς αἰκονομίας αὐτοὶ καθυποῦργησαν, καὶ ὅτι ἡνώθησαν ἡμῖν, καὶ μία ἐσμὲν ἐκκλησία» καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσι παρακύπτειν εἰς τὰ τῆς ἐκκλησίας μυστήρια, κομιζόμενοι καὶ οὗτοι ἀνάβασιν· καὶ ὅτι μεθ' ἡμῶν εἰσὶ φύλακες καὶ διαλλακταὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὄντες. «Κατόπιν ἐξάγει μερίδα εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ Προδρόμου καὶ πάντων τῶν ἁγίων προφητῶν καὶ δικαίων, προκαταγγειλάντων τὴν τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησιν. Ἐπειτα τῶν Ἀποστόλων ὡς ὑπηρετῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς πρώτων ἱερέων καὶ διδασκάλων τῆς πίστεως, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων πρὸς τιμὴν αὐτῶν διὰ τοῦτο τίθενται ἡ μὲν τῆς Θεοτόκου μερίς ἐκ δεξιῶν, αἱ δὲ τῶν Ἀγγέλων καὶ λοιπῶν ἁγίων ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ἁγίου ἄρτου. Τῶν δὲ λοιπῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων, καθὼς καὶ τῶν προσεγεγόνων τὰ δῶρα εἰς χωριστὸν τόπον κάτωθι τοῦ ἁγίου ἄρτου μακρὰν, καὶ ὅχι πλησίον αὐτοῦ, ὡς τινες τῶν ἱερέων πράττουσι· διότι ὡς ἁμαρτωλῶν μερίδες διὰ τῆς μεσιτείας τῶν ἁγίων λαμβάνουσιν ἀπὸ τὸν Μαργαρίτην, ἦτοι τὸν τίμιον ἄρτον, ἁγιασμόν.

ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝ σημαίνει τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνθρωπότητα· τὸ πῦρ τὴν θεότητα· ὁ λίθωνος τὴν εὐωδίαν τοῦ ἁγίου πνεύματος· αἱ τέσσαρες ἀλύσεις τοὺς

τέσσαρας Εὐαγγελιστάς, καὶ οἱ δώδεκα κωδωνίσκοι, τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, οἵτινες ἐκωδώνισαν καὶ ἐκήρυξαν εἰς τὸν κόσμον τὸν Χριστόν.

ΘΥΜΙΑΜΑ. Τοῦτο ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Θυσιαστηρίου καὶ φανερώνει τὴν μεταδοτικὴν καὶ εὐώδη χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ εἰς μὲν τὴν πρόθεσιν σημαίνει τὴν σμύρναν καὶ τὸν λίθον τῶν Μάγων, καθὼς καὶ τὰ ἀρώματα τῶν μυροφόρων μετὰ δὲ τὴν προσκομιδὴν δηλῶν, ὅτι ἀπὸ τοῦ μυστηρίου τούτου ἐχύθη ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἰς ὅλον τὸν κόσμον· εἰς δὲ τὴν ἐννάτην ὥδην, ἥτις, ὡς εἴρηται, ἐμελοποιήθη ὑπὸ τῆς Θεοτόκου, φανερώνει τὴν ὁποίαν ἀποδίδωμεν τιμὴν εἰς τὴν ὑπὲρ τοὺς Ἀγγέλους δοξαζομένην Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὸν ὅποιον παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῇ διὰ πρεσβειῶν τῆς Μητρός του τὰς ἐκείας ἡμῶν. Ἐν οἰκείῳ τοῦ παρόντος τεύχους τόπῳ εἶναι σεσημειωμένον τὸ σημαίνονμενον τοῦ θυμιάματος πρὸ τοῦ Χερουδικοῦ κ.λ.π.

ΚΑΛΥΨΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ γίνεται διότι μέχρι τοῦ χρόνου τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ ἡ θεότης αὐτοῦ ἦτο ἄγνωστος.

ΑΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ εἰκονίζει: α) τὴν τράπεζαν, ἐν ᾗ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ μυστικῇ δείπνῳ εὐλόγησε τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον, εἰπὼν τό, λάβετε, φάγετε κ.λ.π., β) τὸ μνημα, ἐν ᾧ ἐτάφη ὁ Χριστὸς, καὶ γ) τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ· διὸ καὶ τὸ ἀρτοφόριον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ὄντα πάντοτε ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης σημαίνουν τὸν Χριστὸν καθήμενον ὡς βασιλέα ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

ΕΙΛΗΤΟΝ λέγεται· διότι τελίσσεται· ὀνομάζεται δὲ καὶ ἀντιμύνησιον ἐκ τοῦ λατινικοῦ **MENSA—AE=** τράπεζα· διότι ἀντὶ ἁγίας Τραπέζης τὸ μεταχειρίζομεθα εἰς ἀνεγκαινίαστον ναόν. Πρέπει δὲ νὰ εἶναι ἐγκαινισμένον καὶ νὰ ἰχὴ ὑπερραγμένης εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος μαρτυρικῶν ἁγίων λειψάνων μερίδας.

ΜΟΥΣΑ λέγεται ὁ σπόγγος, δι' οὗ ἀποσπογγίζομεν τὸ δισκάριον καὶ ἴσως ὀνομάσθη μούσα ἐκ τοῦ μάκτρον = σπογγιστήριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Σημαίνονμενα τῆς Θείας Λειτουργίας

ΙΕΡΟΥΡΓΙΑ. Καθὼς ἐδόθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, οὕτω τελούμεν τὴν ἱερουργίαν καὶ καθὼς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἱερούργησε μετὰ τῶν μαθητῶν του, καὶ τὸν ἄρτον κλάσας, μετέδωκεν αὐτοῖς, καὶ τὸ ποτήριον ὁμοίως, οὕτω ποιεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία, τοῦ ἀρχιερέως ἱερουργούντος μετὰ τῶν ἱερέων, ἡ τοῦ ἱερέως, καὶ πᾶσι μεταδιδόντος. Διάταξιν τῆς ἱερουργίας ἐκείνης συνέταξεν Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος, οἱ Εὐαγγελισταὶ Μάρκος καὶ Ματθαῖος, ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας, ὁ ἱερός Κλήμης καὶ ἄλλοι. Ἀλλ' ἐξ ὧν τούτων ἡ Ἐκκλησία παρεδέχθη τὴν τοῦ Ἰακώβου, τοῦ Βασιλείου, τοῦ Χρυσόστομου καὶ Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου. Ἐπειδὴ ἡ λειτουργία αὕτη τοῦ Ἰακώβου εἶναι σχαινοτενής, διὰ τοῦτο ὁ μέγας Βασίλειος συνέταξεν ἐπιτομὴν αὐτῆς, ἥτις τελεῖται τῇ α' Ἰανουαρίου, τῇ

παραμονῇ τῶν Φώτων, ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς πλην τῆς Κυριακῆς τῶν Βαλῶν, τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ, τῇ μεγάλῃ Σαββάτῳ καὶ τῇ παραμονῇ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως. Συντομωτέραν δὲ ἐπιτομὴν τῆς λειτουργίας ταύτης παρέδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς Χρυσόστομος τελουμένην καθ' ἐκάστην, πλην τῶν ὁρισμένων τῆς τεσσαρακοστῆς ἡμερῶν κ.λ.π. καθ' ἃς γίνεται τοῦ μεγάλου Βασιλείου καὶ Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου προηγιασμένη λειτουργία, περὶ ἧς θέλομεν εἰπεῖ ἐκτεταμένως ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Ἐπειδὴ δ' ἐγκαθῆθα ὁ λόγος περὶ λειτουργίας ἔκρινα εὐλογον νὰ διορθώσω ἁποπὸν τινα συνθήειαν, ἣν ἰδίαις ὁμμασιν εἶδον ἐνεργουμένην ὑπὸ τινων ἱερέων, οἵτινες συλλειτουργοῦντες ἀναγινώσκουσιν ἰδιαίτερος τὰς εὐχὰς, μὴ εἰδότες, ὅτι, μᾶς τελουμένης λειτουργίας, εἰς μὲν ἐξ αὐτῶν ὀφείλει ν' ἀναγινώσκη ταύτας, οἱ δὲ λοιποὶ νὰ προσέχωσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ. Ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ τὸ τρισπῶν τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ τὸ ἐνιαῖον· διότι διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐμάθημεν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τρισυπόστατος. Πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως ταύτης λέγει μυστικῶς τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ κ.λ.π.» διότι μόνοι οἱ ποιμένες ἤκουσαν αὐτὸν τότε.

ΕΙΡΗΝΙΚΑ λέγονται ἐπειδὴ ἄρχονται ἀπὸ τῆς εἰρήνης, δι' ἧς ἀποδεικνύμεθα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ δέησις αὕτη λέγεται καὶ μεγάλη συναπτὴ πρὸς διαστολήν τῆς μικρᾶς «ἐτι καὶ ἔτι» ἐπειδὴ ὁ ἱερεὺς συνάπτει, ἤγουν ἐνώνει ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων κ.λ.π. παρακαλῶν ὑπὲρ αὐτῶν μετὰ τοῦ λαοῦ.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ. Ταῦτα σημαίνουν τὸ κήρυγμα τῶν προφητῶν μέχρι τοῦ Προδρόμου καὶ εἰς προφητείας, προκαταγγέλουσαι τὴν ἐκ Παρθένου γέννησιν καὶ παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ὅποιον καὶ ἡμεῖς νὰ προστοιμασθῶμεν ν' ἀπαντήσωμεν.

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ δηλοῦσι τὴν ἐπὶ γῆς ἐπιφάνειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ διδασκαλίαν. Μετὰ τῶν μακαρισμῶν φάλλονται καὶ τὰ τροπάρια τῆς τρίτης καὶ ἑκτῆς, καὶ οὐχὶ ἄλλης ὥδης· διότι τὸ ἅγιον Πνεῦμα κατήλθεν εἰς τοὺς ἀποστόλους τὴν τρίτην ὥραν, οὕτως τὴν ἐπιφάνειαν ἐπικαλεῖται ὁ ἱερεὺς, καὶ διότι κατὰ τὴν ἑκτην ὥραν ἐσταυρώθη αὐτὸς ὁ προσφερόμενος καὶ θυσιαζόμενος ἁμνός.

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ. Αὕτη δηλοῖ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον διότι διὰ τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ ἱερεὺς εἰσοδεῶν, εἰκονίζεται ὁ Χριστὸς ἡ δὲ προπορευομένη λαμπὰς σημαίνει τὸν Προδρόμον, ὅστις προέδραμε τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡτοίμασε τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων πρὸς υποδοχὴν τοῦ Μεσίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, διὰ τὴν φανέρωσιν τοῦ ὁποίου φάλλει ὁ λαὸς μετὰ χαρᾶς τό, Δεῦτε προσκυνήσωμεν κ.λ.π.

ΣΟΦΙΑ ΟΡΘΗ σημαίνει, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ μόνη καὶ ἀληθινὴ σοφία.

ΛΗΘΕΙΝΗ ΣΟΦΙΑ

ΤΡΙΣΤΑΓΙΟΝ σημαίνει τὴν ἐνωσιν τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων· διότι, γενομένης τῆς εἰσόδου μετὰ

τοῦ Εὐαγγελίου, φάλλομεν τοῦτον τὸν ὕμνον, δοξάζοντες, ὅτι διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον ἐμάρθομεν τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀντὶ τοῦ τρισαγίου φάλλεται τό, ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε κ.λ.π. τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστήν, τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ Θεοφάνεια διότι τὸ πάλαι ὑπῆρχε συνήθεια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νὰ βαπτίζονται οἱ κατηχούμενοι κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν τούτων.

ΔΥΝΑΜΙΣ. Ἐπὶ τοῦ ἁγίου Πρόκλου διηγούνται, ὅτι ἐγένοντο ἐπὶ τέσσαρας μῆνας μεγάλοι σεισμοὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἕνεκα τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι διέτρεβον ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸν λεγόμενον Κάμπον, κλαίοντες καὶ ἐπικαλούμενοι τὴν θεῖαν ἀντίληψιν· ἐνῷ δὲ ἡ γῆ ἐκυμαίνετο καὶ ὁ λαὸς ἔκραζε τό, Κύριε ἐλέησον, αἶψαν περὶ τὴν τρίτην ὥραν ἦρθη ὑπὸ θείας δυνάμεως νεανίσκος τις εἰς τὸν ἀέρα, πάντων ὁρώντων, καὶ ἤκουσε θεῖαν φωνήν, λέγουσαν αὐτῷ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἐπίσκοπον καὶ εἰς τὸν λαὸν νὰ λιτανεύσιν οὕτως «Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς» καὶ τούτου γενομένου ἔπαυσεν εὐθὺς ὁ σεισμός. Τὴν διήγησιν λοιπὸν ταύτην ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ Διάκονος, ἀφοῦ φαλῇ τὸ τρισάγιον μὲ χαμηλὴν φωνὴν τρίς, σημαίνων τὴν μελωδίαν τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀφοῦ δοξολογήσῃ ὁ λαὸς διὰ τοῦ «Δόξα Πατρὶ κλπ» τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ κατόπιν φαλῇ τό «Ἅγιος Ἀθάνατος» διατάσσει τὸν χορὸν διὰ τοῦ «Δύναμις» νὰ φάλλῃ μὲ δυνατωτέραν φωνήν τό, Ἅγιος ὁ Θεός, ἕπερ σημαίνει τὴν ἐπὶ γῆς φαλμωδίαν διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς ἐπίσημους ἑορτὰς φάλλεται τὸ τελευταῖον «Ἅγιος ὁ Θεός» μελωδικώτερα καὶ ἀργότερα.

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ μηνύει τὴν τῶν προφητῶν ἐκφαντορίαν καὶ τὴν προμηνύσιν τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας. Τὸ πάλαι ἐφάλλοντο οἱ στίχοι πρὸ τοῦ ἀποστόλου κατὰ τὸν ὅποιον φέρουσιν ἔχον, ἔχοντες σχέσιν πρὸς τὰ ἀναγινωσκόμενα.

ΘΥΜΙΑΜΑ, ταύτην τὴν ὥραν δεικνύει τὴν εὐωδίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἣν μετέδωκε διὰ τῆς ἀληθινῆς τῶν Εὐαγγελίων σοφίας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, εἰκονίζει τὴν τῶν Ἀποστόλων εἰς τὰ ἔθνη ἀποστολήν καὶ διδασκαλίαν.

ΑΛΛΗΛΟΥΓΙΑ, δηλοῖ αἶνον Θεοῦ καὶ ἐπιδημίαν θείας χάριτος, ἥτις δηλοῦται διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐν δὲ τῇ κατηχήσῃ Ν. Βουλγάρως εὑρίθαι καὶ αὕτη ἡ ἐρμηνεία ἅλ = ἐφάνη· ἡλ = Θεός· ου = δοξάσατε· ια = τὸν Θεόν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ. Ἀναγινώσκειται πρῶτον ὁ Ἀπόστολος καὶ ἔπειτα τὸ Εὐαγγέλιον διότι πρῶτον οἱ ἀπόστολοι ἐστάλησαν εἰς τὰ ἔθνη καὶ ἔπειτα ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον.

ΣΟΦΙΑ ΟΡΘΗ ΚΛΗ. Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι σοφία, καὶ διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ μὲ σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ὀρθότητα ἄς ἀκούσωμεν τὴν αὐτοσοφίαν ταύτην. Εἰ καὶ ἡ διάταξις τῆς ἐκκλησίας κηρύττει ἱερεῖσι τε καὶ λαϊκοῖς ὅτι πρέπει ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ Ἀποστόλου καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου νὰ ἴστανται πάντες ὀρθοὶ ψυχικῶς τε καὶ σωματικῶς, ὅμως πολλοὶ τῶν ἱερέων καὶ λαϊκῶν ἐν τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν ἀσυστόλως

κάθηνται προσποιούμενοι γηρατεῖα καὶ ἀδυναμίαν.

Δὲν δύναμαι δὲ νὰ παρατρέξω ὅτι καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ διάστημα τῆς ἀκολουθίας καὶ ἐν τῇ ἱερατείᾳ καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Ναῷ ἱερεῖς, ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παιδιὰ ψιθυρίζουσιν εἰς πολλὰς ἐκκλησίας καὶ διαλέγονται, γελῶντες καὶ ἀσχημονοῦντες, ὥς ἐν λέσχῃ. Προσέτι καὶ ἄλλως παρανομοῦσιν οὗτοι ποιοῦντες ἰδίας αὐθαιρέτους ἀπολύσεις· οἱ μὲν μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, οἱ δὲ μετὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον, οἱ δὲ μετὰ τὸ ἑξαίρετως, καὶ οἱ περισσότεροι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κοινωνικοῦ, οἵτινες ὥς σκανδαλίζοντες τοὺς λοιποὺς Χριστιανούς καὶ ὥς ὑβρίζουσι τῆς ἱερᾶς μυσταγωγίας, ὑπόκεινται εἰς τὸν τρομερὸν ἀφορισμὸν τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὸν Θ' κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὅς διακελεύεται οὕτως «Πάντας τοὺς εἰσιόντας πιστοὺς καὶ τῶν Γραφῶν ἀκούοντας, μὴ παραμένοντας δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ ἁγίᾳ μεταλήψει, ὥς ἀταξίαν ἐμποιοῦντας τῇ ἐκκλησίᾳ ἀφορίζεσθαι χρή».

ΤΕΣΣΑΡΑ ΕΧΟΜΕΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ κατὰ τοὺς τέσσαρας συγγραφεῖς αὐτῶν, ἀλληγορούμενους εἰς τὰ ὁποῖα εἶδε τετραπρόσωπα ζῶα ὁ Ἰεζεκιήλ, εἰκονίζοντα τὰ Χερουδίμ καὶ τὴν ἐνσαρκίαν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ζῶον, ὅμοιον μὲ λέοντα, χαρακτηρίζει τὸ ἡγεμονικὸν καὶ βασιλικὸν τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ λέων προσεήμεινε τὸν Μάρκον, ὅστις, κατὰ τινας, βασιλικῶς ἄρχεται τοῦ Εὐαγγελίου, λέγων «Ἀρχὴ τοῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» καὶ κατ' ἄλλους, διότι ἡ ἀρχὴ τοῦ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίου ἐστὶν ἡ ἐν ἐρήμῳ διατριβὴ τοῦ Προδρόμου, ἐνθα ζῶσιν οἱ λέοντες· τὸ δὲ δεύτερον ζῶον, ὅμοιον μὲ μόσχῳ, ἐμφαίνει τὴν ἱερατικὴν τοῦ Χριστοῦ τάξιν, προεικόνιζε τὸν Λουκᾶν διὰ τὸ ἄρχεσθαι τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς λατρείας τοῦ Παλαιοῦ νόμου, ἐν ᾗ τὰ μᾶλλον θυόμενα ζῶα ἦσαν βόες· τὸ δὲ τρίτον ἔχον πρόσωπον ἀνθρώπου, καὶ δηλοῦν τὴν κατὰ σάρκα ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, προεικόνιζε τὸν Ματθαῖον, ἀρχίζοντα τὸ Εὐαγγέλιόν του ἀπὸ τῆς γενεαλογίας «Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ κλπ.» τὸ δὲ τέταρτον ζῶον, ὅμοιον μὲ πετόμενον αἰετὸν, ἐμφαίνει τὴν ἐπιπταμένην τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάριν, προσεήμεινε τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἐθεολόγησεν ὑψηλῶς τὴν ἀνέκφραστον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς αἰώνιον γέννησιν· τὸ δ' ὕψος ἰδίου αἵματος. Ἐκ τῶν τεσσάρων δὲ τούτων εὐαγγελιστῶν δύο εἶναι ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ Ματθαῖος καὶ Ἰωάννης· ὁ δὲ Μάρκος καὶ Λουκᾶς ἀκόλουθοι, ὁ μὲν τοῦ Πέτρου, ὁ δὲ τοῦ Παύλου, ἀνάγονται εἰς τοὺς ἐβδομήκοντα· καὶ ἔγραψαν ὁ μὲν Ματθαῖος μετὰ ὀκτὼ ἔτη τῆς τοῦ Σωτῆρος ἀναλήψεως εἰς γλῶσσαν Ἑβραϊκὴν πρὸς τοὺς πιστεύσαντας τότε Ἰουδαίους (μετέφρασε δὲ τὸ Εὐαγγέλιον τούτου ἀπὸ τῆς ἑβραϊδος γλώσσης εἰς τὴν Ἑλληνίδα ὁ Ἰωάννης)· ὁ δὲ Μάρκος μετὰ δέκα ἔτη τῆς ἀναλήψεως εἰς Λατινικὴν, ἢ κατ' ἄλλους, εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ Πέτρου διδασχθεὶς· ὁ δὲ Λουκᾶς μετὰ δεκαπέντε ἔτη εἰς Ἑλληνικὴν ὑπὸ Παύλου ἐπιτραπεὶς· ὁ δὲ Ἰωάννης ἔγραψε μετὰ τριάκοντα δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως εἰς Ἑλληνικὴν.

ΕΙΠΟΜΕΝ ΠΑΝΤΕΣ. Ἡ δέσις αὕτη ὀνομάσθη, ἐκτενὴς ὄχι τόσο διὰ τὸ πλάτος αὐτῆς, ὅσον διὰ

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Οἱ δὲ προπάτορες ταῦτα ἀκούσαντες ἤρξαντο ὑβρίζειν αὐτόν λέγοντες. Παμφάγε καὶ ἀκόρεστε Ἄδῃ, ἀνοιξόν, ὅπως εἰσέλθῃ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Τότε ὁ Δαυὶδ λέγει τὴν ταυτὴν φωνὴν προφητεύσαντος ἑμοῦ, σὺ οὐκ αἶδας τυφλὲ; Ὅδὲ Ἡσαίας ἔφη. Ἐγὼ προῖδὼν τοῦτον, ὑφ' Ἀγίου Πνεύματος ἔγραφα. Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν μνημείοις κτλ.

Ἠκούσθη λοιπόν, πάλιν φωνὴ λέγουσα. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν κτλ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἄδης τὴν φωνὴν ἐκ δευτέρου ἀπεκρίθη, ὥσπερ μὴ γινώσκων καὶ λέγει. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Ἀντέ-

φησαν οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ. Κύριος κραταίος καὶ δυνατός, Κύριος δυνατός ἐν πολέμῳ, καὶ εὐθέως ἅμα τῇ λόγῳ, αἱ χαλκαὶ πύλαι συνετρίβησαν, οἱ σιδηροὶ μαχλοὶ συνεθλάσθησαν καὶ οἱ δεδεμένοι πάντες νεκροὶ ἐλύθησαν τῶν δεσμῶν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῶν καὶ εἰσῆλθεν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, εὐθύς δὲ ἐδοξόθησεν ὁ Ἄδης. Οὐαὶ ἡμῖν. Τίς εἰ ὁ ἔχων τόσην ἐξουσίαν; Καὶ ποῖος εἰ Σὺ, ὁ χωρὶς ἁμαρτίας ἐλθὼν ὧδε; Ὁ μικρὸς ὀρώμενος καὶ μεγάλα δυνάμενος; ὁ ταπεινὸς καὶ ὑψηλός; ὁ δούλος καὶ δεσπότης; ὁ στρατιώτης καὶ Βασιλεὺς; ὁ ἄνθρωπος φαινόμενος καὶ Θεὸς μέγα διεκνύμενος; ὁ τῶν νεκρῶν καὶ ζώντων ἐξουσιάζων; ὁ ἐν τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς καὶ καταργήσας πᾶσαν τὴν δύναμιν ἡμῶν; Ἄρα Σὺ εἰ, Ἰησοῦς περὶ οὗ προέλεγεν ἡμῖν ὁ ἀρχισατράπης σατανᾶς, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ θανάτου μέλλει ὅλον τὸν κόσμον κληρονομήσαι;

Εἰσελθὼν οὖν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης καὶ κρατήσας ἐκ κορυφῆς τὸν σατανᾶν καὶ παραδούς αὐτὸν τοῖς Ἀγγέλοις εἶπε. Δῆσατε αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, τὸν τράχηλον καὶ τὸ στόμα. Καὶ τούτων γενομένων παρέδωκεν αὐτόν τῃ Ἄδῃ λέγων. Λάβε τοῦτον καὶ κάτεχε ἀσφαλῶς ἄχρι τῆς δευτέρας Μου ἐπὶ γῆς παρουσίας. Ὁ δὲ παραλαβὼν τὸν σατανᾶν λέγει αὐτῷ. Βεελζεβούλ, κληρονόμιε τοῦ πυρός καὶ τῆς κολάσεως, ἔχθρὲ τῶν Ἁγίων, διὰ ποίαν αἰτίαν συνήργησας σταυρωθῆναι τὸν Βασιλέα τῆς δόξης; Ἰνα ἔλθῃ ὧδε καὶ γυμνώσῃ ἡμᾶς; Ἐπιστράφου καὶ ἴδε, ὅτι οὐδεὶς νεκρὸς ἐν ἑμοί κατελήφθη, ὅτι οὗς ἐκέρδησας διὰ τοῦ ξύλου τῆς θρώσεως, τούτους διὰ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ νῦν ἀπόλεσας καὶ πᾶσά σου ἡ χαρὰ μετετρέπη εἰς λύπην καὶ τὸν Βασιλέα τῆς δόξης θέλεις θανατώσαι, ἑαυτὸν ἐθανάτωσας. Ἐπεὶ γὰρ κατέλαβόν σε ὥστε κατέχειν ἀσφαλῶς, ἐν πείρᾳ μαθήσῃ ὅσα κακὰ πρὸς σὲ διαπράξω διάβολε, ἡ τοῦ θανάτου ἀρχή, ἡ ρίζα τῆς ἁμαρτίας, ἡ αἰτία πάντων τῶν κακῶν, ὅτι οὐδὲν κακὸν εὐρών ἐν τῷ Ἰησοῦ, ἐνήργησας τοῦ θανατώσαι Αὐτόν.

Ταῦτα τοῦ Ἄδου λέγοντος πρὸς τὸν σατανᾶν, ἀπλώσας τὴν χεῖρά του ὁ Ἰησοῦς ἤγειρε τὸν Ἀδάμ. Εἶτα στραφεὶς καὶ πρὸς τοὺς λοιπούς, εἶπεν αὐτοῖς. Δεῦτε μετ' ἑμοῦ πάντες, ὅσοι διὰ τοῦ ξύλου οὐ ἤφατο ὁ προπάτωρ ἐθανατώθητε. Πάντας γὰρ ὑμᾶς, διὰ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ ἐγὼ νῦν ἀνιστῶ καὶ οὕτω πάντας ἐξέβαλεν ἔξω.

Ὁ δὲ προφήτης Δαυὶδ θυμηδίας πλησθεὶς, ἔλεγεν. Εὐχαριστῶ τὴν μεγαλωσύνην Σου Κύριε, ὅτι ἀνήγαγός με ἐξ Ἄδου κατωτάτου. Ὁμοίως καὶ πάντες

τὸ ἀγωνιστικὸν καὶ πρόθυμον τῆς εὐχῆς· διότι ὁ ἱερεὺς ἐκτενῶς, τουτέστιν ὁλοφύχως μετὰ τοῦ λαοῦ ἐκφωνοῦντος τό, Κύριε ἐλέησον εὐχεται.

ΕΥΕΛΑΘΕ ΟΙ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΟΙ. Ὡνομάζοντο κατηχούμενοι ὅσοι ἀφίνοντες τὴν πατρικὴν τῶν θρησκείαν καὶ πλάνην, προσέτρεχον εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν, οὗτοι κατηχοῦντο, ἥτοι ἐδιδάσκοντο πρῶτον τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ κατόπιν ἐβαπτίζοντο, ἐξήρχοντο δὲ τῆς ἐκκλησίας, ὅταν ὁ διάκονος ἔλεγεν. «Ὅσοι κατηχούμενοι... μήτις τῶν κατηχομένων» ὡς μὴ ὄντες ἄξιοι νὰ παρίστανται εἰς τὴν μεγάλην εἴσοδον, ὡς ἀβάπτιστοι.

ΟΙ ΤΑ ΧΕΡΟΥΒΙΜ. Ὁ ὕμνος οὗτος φάλλεται τὴν ὥραν τῆς μεγάλης εἰσόδου· διότι εἰκονίζοντες αὐτὰ τὰ χερουβίμ καὶ τὰς ἀγγελικὰς τάξεις, ὀφειλόμεν νὰ ἀποβάλλωμεν πᾶσαν φροντίδα θωτικήν, ὡς μέλλοντες νὰ δεχθῶμεν τὸν βασιλέα τῶν ὅλων, δορυφορούμενον, ἤγουν πεμπόμενον καὶ βασταζόμενον ἀοράτως ὑπὸ τῶν ἀγγέλων. Ὁ ὕμνος οὗτος εἰσῆρχθη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μικροῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀκμάσαντος τὸν 5' αἰῶνα, ἐνῷ πρότερον ἐφάλλετο ἀντ' αὐτοῦ τό, Σιγῇ σάτω πᾶσα σάρξ.

ΘΥΜΙΑΜΑ. Τοῦτο τὴν ὥραν ταύτην τοῦ χερουβικοῦ ὕμνου σημαίνει τὴν σμύρναν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔλειψε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωσήφ μετὰ τοῦ Νικοδήμου. Μετὰ τοῦτο ἔρχεται ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν προσκυνηδὴν, σημαίνουσαν τὸν Γολγοθᾶν, ὅπως λάβῃ τὰ δῶρα, καὶ λέγει μόνον τό, Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον, καὶ ὄχι ἄλλο τι. Ἐὰν δὲ ἱεραργῇ ἀρχιερεὺς, ἐκβάλλει ἡδὴ μερίδας ὁσίων θέλει ζώντων καὶ τεθνεώτων, ἔπειτα καλύπτων κατὰ τὰ διατεταγμένα τὰ τίμια δῶρα, καὶ λέγων τὴν εὐχὴν χωρὶς νὰ εὐλογήσῃ, δίδωσιν εἰς τὸν διάκονον καὶ λοιπούς ἱερεῖς τοῦτο.

(Συνεχίζεται)

οί Προφῆται ἔλεγον. Εὐχαριστοῦμέν Σοι Σωτήρ τοῦ κόσμου, ὅτι ἀνήγαγες ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν. Ὁ δὲ Σωτήρ εὐλογήσας τὸν Ἀδὰμ ἐν τῷ προσώπῳ σταυροειδῶς, ὁμοίως καὶ τοὺς Πατριάρχας καὶ τοὺς προφῆτας καὶ Μάρτυρας καὶ τοὺς Προπάτορας καὶ λαβὼν ἅπαντας ἐκ τοῦ Ἀδου ἀνέστηρεν.

Ἐξερχομένων οὖν τοῦ Ἀδου ἔφαλλον οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀκολουθοῦντες τῷ Ἰησοῦ, λέγοντες Αὐτῷ, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ἀλληλούια. Ὡς δὲ ἐπορευόμεθα εἰς τὸν Παράδεισον, κρατῶν ὁ Ἰησοῦς, τὸν Προπάτορα Ἀδὰμ ἐκ τῆς χειρὸς, παρέδωκεν αὐτὸν τῷ Ἀρχαγγέλῳ Μιχαὴλ καὶ πάντας τοὺς Δικαίους. Εἰσερχομένων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου, συντήντησαν αὐτοῖς δύο προσδύτεροι πρὸς τοὺς ὁποίους οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶπον, ὅποιο εἴστε ὑμεῖς, ὅτινες θάνατον οὐκ οἴδατε; Καὶ ἐν τῷ Ἀδῇ οὐ κατήλθετε, ἀλλ' ἐν σώματι καὶ ψυχῇ οἰκεῖτε ἐν τῷ Παραδείσῳ; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν. Ἐγὼ εἰμι ὁ Ἐνὼχ, ὁ εὐαρεστήσας τῷ Θεῷ καὶ διὰ τοῦτο μετετέθη ἐν τῷ ὄντι. Οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ Προφῆτης Ἠλίου καὶ μέλλομεν ζῆσαι ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, ὅτε μέλλομεν ἀποσταλῆναι παρὰ Θεοῦ ἐπὶ ἀντιχρίστου εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ἐξελέγξωμεν αὐτόν, ὅτε καὶ ἀποκτανθῇ παρ' αὐτοῦ μέλλομεν καὶ ἀποθανεῖν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστήθῃ καὶ ἐν νεφέλαις ἀρπαγῆναι πρὸς τὴν Κυρίου ὑπάντησιν. Ἰσχυρότερον δὲ ἦλθεν ἕτερος ἄνθρωπος, ταπεινὰ βαδίζων καὶ βαστάζων ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ τὸν Σταυρόν, πρὸς τὸν ὅποιον εἶπον οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Τίς εἶ, ὁ θεωρίαν ἔχων ληστοῦ καὶ ἐπὶ ὤμου φέρων Σταυρόν; Ὁ δὲ ἔφη. Ἐγὼ, καθὼς Ὑμεῖς λέγετε, ληστής ἦμην ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διὰ τοῦτο κρατήσαντές με οἱ Ἰουδαῖοι ἐστύρωσαν ὁμοῦ με τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ, ὁμῶς, ἰδὼν τὰ γενόμενα ἐπίστευσα εἰς Αὐτόν καὶ παρακαλέσας εἶπον Αὐτῷ. Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου. Ὅστις εὐθὺς εἶπέ μοι, Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Καὶ οὕτω βαστάζων τὸν σταυρόν ἦλθεν εἰς τὸν Παράδεισον. Καὶ ἐλθὼν εὗρον τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ καὶ εἶπον αὐτῷ. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἐσταυρωμένος, με ἀπέστειλεν ὥδε καὶ οὕτω με εἰσῆγαγεν ἐν τῇ Πύλῃ τῆς Ἐδέμ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ φλογίνη Ρομφαία τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἤνοιξέ μοι καὶ εἰσῆλθον. Εἶτα εἶπέ μοι ὁ Ἀρχάγγελος, περίμενον ὀλίγον ὅτι ἔρχεται ὁ προπάτωρ τοῦ γένους ἡμῶν Ἀδὰμ μετὰ τῶν Δικαίων, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι εἰσέλθωσιν ἔνδον καὶ ἰδοὺ νῦν ἀπέρχεται εἰς προῦπάντησιν αὐτῶν. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ Ἅγιοι ἐδόθησαν ἅπαντες μεγάλη τῇ φωνῇ. Μέγας Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς Αὐτοῦ. Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Καὶ ἄλλους ὕμνους καὶ δοξολογίας ἔφαλλον με μεγάλην φωνήν.

Ταῦτα πάντα εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν ἡμεῖς, οἱ δύο αὐτάδελφοι καὶ ἀπεστάλμεν παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ καὶ διατάχθημεν κατὰ τὴν ἐκείνου διαταγὴν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, μετὰ τῶν ἄλλων ἀναστάντων ἐκ νεκρῶν. Εἶτα καὶ εἰς Ἱερουσόλυμα ἦλθομεν τελέσαντες τὸ Πάσχα τῆς Ἀναστάσεως, νῦν δὲ μὴ

δυνάμενοι ἐνταῦθα διαγεῖν, ἀπερχόμεθα καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι γράψαντες καὶ ἀσφαλίσαντες τὰ βιβλία, ἔδωκαν τὰ ἡμίση τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ τὰ ἕτερα ἡμίση τῷ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ καὶ πάραυτα ἐγένοντο ἄφαντοι ὑπ' αὐτῶν.

Ὁ δὲ Πιλάτος, ἀφοῦ ταῦτα πάντα ἐγένοντο, ἤγουν τὰ τοῦ Πάθους καὶ τῆς ταφῆς καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἔγραψεν ἐπιστολήν πρὸς τὸν Τιβερίον Καίσαρα εἰς Ρώμην, λέγουσαν οὕτως.

Πόντιος Πιλάτος, ὁ τὴν Ἀνατολικὴν διέπων ἐπαρχίαν, σοὶ τῷ κραταιῷ καὶ φοβερωτάτῳ καὶ μεγίστῳ ἄνακτι, Τιβερίῳ Καίσαρι, ἰδίῳ μοι δεσπότῃ καὶ βασιλεῖ, χαίρειν. Διὰ τοῦ μελαμβοῦς καλάμου βούλομαι ἀπαγγεῖλαι σοι τὸ τοιμηρόν ἅμα καὶ ἀπάνθρωπον συμβεβηκός, τὸ τελεσθὲν ἐν τῷ θε τῷ τόπῳ καὶ τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως τούτου ἅπαντα καταλεπτῶς μνηθεῖν σοι τῷ σώ κράτει, τὰ ὅποια ὡς φοβερά καὶ ἐξαισία, οὐκ ἤκουσται ἐξ αἰῶνος, οὔτε διεπράχθησαν εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου, ἀτινα ἰδίαις ὀφθαλμοῖς ἐωράκαμεν, ὧν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ἐπὶ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι περιέχει με, κράτιστε βασιλεῦ!

Κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καιρόν, καθ' ἣν ἡμέραν ἔδει γενέσθαι ἡ τῶν Ἰουδαίων ἑορτὴ, ἡ λεγομένη τῶν Ἀζύμων, ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τῶν Ἱερουσαλὴμων, ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων παρέδωκάν μου ἄνθρωπόν τινα, Ἰησοῦν λεγόμενον, πολλά ἐγκλήματα κατ' Αὐτοῦ ἐπιφέροντες, οὐκ ἀληθῶς ταῦτα λέγοντες, ἀλλὰ πάντα ψευδῶς, ὡς φθονεροὶ καὶ ἀχάριστοι. Καίτοι δὲ πολλά κατ' Αὐτοῦ λέγοντες, οὐκ ἠδυνήθησαν, ὁμῶς, εὐρεῖν τι δέβαιον ἐγκλημα κατ' Αὐτοῦ. Μία γάρ αἵρεσις ἦν κατ' Αὐτοῦ ἔλεγον, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ, ἀλλὰ καὶ αὕτη οὐκ ἦν Αὐτῷ, ὡς ἐκεῖνοι φθονοῦντες ἔλεγον. Διότι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, δηλαδὴ τοῦ Σαββάτου, πολλὰς ἀγαθοεργίας, ἰάσεις καὶ θαύματα φρικτὰ ἐποίει, τῶν ὁποίων ἀγὼ εἰμι μάρτυς. Τυφλοὺς, χωλοὺς, λεπρούς, παραλύτους καὶ δαιμονιζομένους ἐθεράπευε μόνῳ τῷ λόγῳ, νεκροὺς ἀνίστα ὡς ἐξ ὕπνου καὶ ἐν μιᾷ τεταρταλίῳ τινα, ὀνόματι Λάζαρον, ἀνέστησε λόγῳ μόνον καλέσας αὐτόν κατ' ὄνομα, ὅς καὶ διεφθαρμένος ἦν ὑπὸ τῶν σκολιῶν καὶ σεσηπῶς καὶ ὠδωδῶς, τὸν ὅποιον εὐρὴν κείμενον ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἀναστήσας αὐτόν ἐκέλευσεν ὑπάγειν, μὴτε καν σημεῖον νεκροῦ ἔχοντα, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τάφου ὥσπερ ὁ νυμφίος ἐκ παστοῦ πλήρης εὐωδίας, ἀντὶ τῆς πρὸ ὀλίγου δυσωδίας. Καὶ δαιμονιζομένους δὲ τινάς, τοὺς σῆκῃσιν ἐν ἐρημίαις ἔχοντας καὶ τὰς ἰδίας σάρκας τρώγοντας κατέστησεν οἰκίητορας πόλεων καὶ σὺφρονας ἐποίησε.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

“Οτι ἡ ἄγραφος Παράδοσις εἶναι ἰσοδύναμος τῇ Ἐγγράφῳ νομοθεσίᾳ διό καὶ

τιμητέα καὶ τηρητέα, ὡς καὶ τὰ ἄλλα τοῦ διακόσμου τῆς ἐκκλησίας συστατικά.

Παράδοσις καθ’ ἡμᾶς εἶναι γνῶσις ἢ ἐγγράφος, ἢ ἄγραφος, μυστηρίων, δογματικῶν, καὶ ἐθίμων Ἐκκλησιαστικῶν. Ἐθὺς ὁ ἱερὸς Λουκᾶς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκ παραδόσεως γράφει τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἰησοῦ. «Καθὼς παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἀπ’ ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρεταὶ γενόμενοι τοῦ Λόγου» Παῦλ. πρὸς Τιμόθ. Β’. κφ. α’. 13. «Υποτύπωσιν ἔχε ὑγιαίνοντων λόγων, ὧν παρ’ ἐμοῦ ἤκουσας ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.» Καὶ πρὸς Θεσσαλόν. Β’ κφ. Β’ 15. «Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ὥς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι’ ἐπιστολῆς ὑμῶν» Καὶ πρὸς Κορινθ. Α’. κεφ. ια’. 2. «Ἐπαινω δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μένησθε, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε». Αὐταὶ αἱ πρώτισται πηγαὶ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως.

Ἄς ἐλθωμεν κατωτέρω. Διονυσ. ὁ Ἀρεοπαγ. Οὐραν. Ἱεραρχ. κεφ. α’. «Οὐσία γὰρ τῆς καθ’ ἡμᾶς ἱεραρχίας ἐστὶ τὰ θεοπαράδοτα λόγια. Στεπνότερα δὲ λόγια ταῦτα φαμέν, ὅσα πρὸς τῶν ἐνθέων ἡμῶν ἱεροτελεστῶν ἐν ἀγιογράφοις ἡμῖν καὶ θεολογικαῖς δεδιωρηται δέλτοις καὶ μὴν, ὅσα πρὸς τῶν αὐτῶν ἱερῶν ἀνδρῶν αὐλωτέρα μυήσει καὶ γείτονίπως ἤδη τῆς οὐραίου ἱεραρχίας, ἐκ νοῦς εἰς νοῦν, διὰ μέσου λόγου σωματικῶν μὲν αὐλωτέρου δὲ ὁμῶς, γραφῆς ἐκτός, οἱ καθηγεμόνες ἡμῶν ἐμυήθησαν, οὐδὲ ταῦτα τῶν ἐνθέων ἱεραρχῶν, εἰς τὸ τῆς ἱερουργίας κοινὸν ἀπαρακαλύπτους νοήσεων, ἀλλ’ ἐν συμβόλοις ἱεροῖς παραδεδικότων».

Ἄν δέ, ὡς πρὸς τινὰς ἐναντίους παλαιούς τε καὶ νεωτέρους τὰ τοῦ Διονυσίου λογίζονται ψευδεπίγραφα, ὁμῶς ὡς πρὸς τὴν Παράδοσιν, ἥτις ἐφθασεν ἕως τῶν ἡμερῶν τοῦ ψευδεπιγράφαντος, ἀπὸ διαδοχῆς εἰς διαδοχὴν ἀλυσιδωτῶς, ἔχουσι θρίθος ὑπέρμεγα εἰς τοὺς ἀπαθῶς τὰ πράγματα κρίνοντας, καὶ οὐχὶ πεισματωδῶς διὰ σύστημα.

Ἄλλ’ ἄς εἰσαχθῇ ὁ μέγας Βασίλειος οὗ τὸ δριττὸς ἐστὶν ἀναντίρρητον, διὰ τὸ μᾶς διδάξῃ σαφέστατα τὰ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως. Οὗτος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμφιλόχιον Κεφαλαίοις, ἐν κεφ. κθ’. ἀπαριθμῶν τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφανεῖς, ὅσοι μετεχειρίσθησαν τὴν φωνήν, Σὺν, ἀναφέρει Εἰρηναῖον, καὶ Κλήμεντα τὸν Ρωμαῖον, καὶ Διονύσιον τὸν Ρωμαῖον, καὶ τὸν Ἀλεξανδρεῖα Διονύσιον, καὶ τὸν Παλαιστινὸν Εὐσέβιον, ἀξιόπιστον διὰ πολυπειρίαν, καὶ Ὠριγένην, ὅς αὐ πάνν τι ὑγιεῖς περὶ τοῦ Πνεύματος τὰς ὑπολήψεις εἶχεν ἐν πᾶσιν· εἴτα ἐπιφέρει· «Οὕτως, οἶμαι, τῆς Παραδόσεως τὸ ἰσχυρὸν ἐνήγε πολλάκις τοὺς ἀνδρας, καὶ τοῖς οικείοις αὐτῶν δόγμασιν ἀντιλέγειν.»

Ἐν δὲ κεφ. κη’. «Πρὸς γεμὴν τὸ ἀμάρτυρον καὶ ἄγραφον εἶναι τὴν σὺν τῷ Πνεύματι δοξολογίαν, ἐκεῖνο λέγομεν, ὅτι εἰ μὴδὲν ἕτερον ἄγραφον, μὴδὲ ταῦτα παραδεχθῆτω· εἰ δὲ τὰ πλεῖστα τῶν μυστικῶν ἀγρά-

φος ἡμῖν ἐμπολιτεύεται, μετὰ πολλῶν ἐτέρων καὶ τοῦτο καταδεξώμεθα. Ἀποστολικὸν δέ, οἶμαι, καὶ τὸ ταῖς ἀγράφοις Παραδόσεσι παραμένειν· ἐπαινω γάρ, φησιν, ὑμᾶς, ὅτι πάντοτε μου μένησθε, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι’ ἐπιστολῆς· ὧν μία ἐστὶ καὶ ἡ παρούσα αὕτη, ἣν οἱ ἐξ ἀρχῆς διαταξάμενοι, παραδιδόντες τοῖς ἐφεξῆς, συμπροΐουσης αἰεὶ τῷ χρόνῳ τῆς χρήσεως διὰ μακρὰς συνηθείας, ταῖς Ἐκκλησίαις ἐγκατερρίζωσαν... δυσωπητικὰ γὰρ πως τὰ παλαιὰ τῶν δογμάτων, οἰοεὶ πολὺν τι τῇ ἀρχαιότητι τὸ αἰδέσιμον ἔχοντα.»

Ἄλλ’ ἄς δεῖξωμεν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀγίου ἄλλα ἐπιχειρήματα, καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου λαμβανόμενα ἄλλα, τὰ ὅποια ἀδηρῆτως συνιστῶσι τὰ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως· λέγει γὰρ οὗτος κεφ. κζ’. τῶν πρὸς Ἀμφιλόχιον· «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχοντες· τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως, διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα· καὶ τούτοις οὐδεὶς ἀντερεῖ, ὅς τις γε καὶ μικρὸν τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας πεπειράται· εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαιμεν τὰ ἄγραφα τῶν ἐθνῶν, ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν δύναμιν, παραιτεῖσθαι, λάθωμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καιρία ζημιῶντες τὸ Εὐαγγέλιον μᾶλλον δέ, εἰς ὄνομα φιλὸν τὸ κήρυγμα περιστέωντες· οἶον, (ἵνα τοῦ πρώτου καὶ καινοτάτου μνησθῶ) τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, τοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡλιπικότητας, κατασημαίνεσθαι, τίς ὁ διὰ γράμματος διδάξας; Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετράφθαι κατὰ τὴν εὐχήν, ποῖον ἡμᾶς ἐδίδαξε γράμμα; Τὰ τῆς ἐπικλήσεως ῥήματα ἐπὶ τῇ ἀναδείξει τοῦ ἄρτου τῆς Εὐχαριστίας, καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς Εὐλογίας, τίς τῶν Ἀγίων ἐγγράφως ἡμῖν καταλείπειν; οὐ γὰρ δὴ τούτοις ἀρακούμεθα, ὧν ὁ Ἀπόστολος, ἢ τὸ Εὐαγγέλιον ἐπεμνήσθη, ἀλλὰ καὶ προλέγομεν καὶ ἐπιλέγομεν ἕτερα, ὡς μεγάλην ἔχοντα πρὸς τὸ μυστήριον τὴν ἰσχύν, ἐκ τῆς ἀγράφου διδασκαλίας παραλαμβάνοντες. Εὐλογοῦμεν δὲ τὸ τε ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος, καὶ τὸ ἔλαιον τῆς Χρίσεως, καὶ προσέτι αὐτὸν τὸν βαπτίζομενον, ἀπὸ ποίων ἐγγράφων; Οὐκ ἀπὸ τῆς σιωπημένης καὶ μυστικῆς παραδόσεως; Τί δέ; αὐτὴν τοῦ ἐλαίου τὴν χρίσιν, τίς λόγος γεγραμμένος ἐδίδαξε; Τὸ δὲ τρίς βαπτίζεσθαι τὸν ἄνθρωπον, πόθεν; Ἄλλα δέ, ὅσα περὶ τὸ βάπτισμα, ἀποτάσσεσθαι τῷ σατανᾷ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ, ἐκ ποίας ἐστὶ Γραφῆς; οὐκ ἐκ τῆς ἀδημοσιεύτου ταύτης καὶ ἀπορρήτου διδασκαλίας, ἣν ἐν ἀπολυπραγμονήτῳ καὶ ἀπεριέργῳ σιγῇ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐφύλαξαν, καλῶς ἐκεῖνο δεδιδασγμένοι, τῶν μυστηρίων τὸ σεμνὸν ἐν σιωπῇ διασώζεσθαι;... Ἐυλαίφει με ἡ ἡμέρα τὰ ἄγραφα τῆς Ἐκκλησίας μυστήρια διηγούμενον.»

Ὅστω λοιπὸν ἀποδεικνύεται ἀραρότως ἡ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας Παράδοσις καὶ ἐκ τῶν σοφῶν παρατηρήσεων τοῦ ἁγ. Βασιλείου· καὶ εἰς τοὺς προσέχον-

τας, καὶ μὴ ἐθελοκακούντας, ἀπ' ἐναντίας τῆς χρεωστομένης ταπεινοφροσύνης εἰς τὰ τοιαῦτα, εἶναι ψηλαφητὴ ἢ ἀλήθεια.

Ἄλλ' ἡμεῖς, χάριν τῶν ἀπλουστέρων ἀδελφῶν, θέλομεν προσεπιδαφιλεύσῃ εἰς τὸ κοινότερον καὶ τὰ ἐκ τῆς Δογματικῆς Πανοπλίας τοῦ Ζυγαδηνοῦ, τοῦ ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κοινηνοῦ ἀκρίαντος ἱεροῦ συγγραφέως περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ ἰδ' αἰῶνος· λέγει οὖν Τίτλ, κγ'. «Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα εἶναι, τὰ ὅποια ὁ μὲν Χριστὸς κατ' ἄλλον τρόπον τὰ παρέδωκεν, οἱ δὲ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ μετ' ἐκείνους διάδοχοι, οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν προεδρεύοντες, κατ' ἄλλον τὰ διέταξαν τρόπον διὰ τὰ γίνονται, ὅχι ὅτι ἡγαντιοῦντο εἰς τὸν Χριστόν· πῶς γίνεται; ἀλλὰ, ἐπειδὴ ὁ διωγμὸς ἐξέλιπε, καὶ ἐπλατύνετο καὶ ἠδύνατο πλέον ἡ Πίστις, ἠδύνατο λοιπὸν καὶ αὐτοὶ μὲ ὅλην τὴν ἀδείαν, τοῦ Χριστοῦ τὰ μυστήρια, εἰς δόξαν καὶ μεγαλωσύνην αὐτοῦ ἡγουν, ὁ μὲν Χριστὸς, θέλων νὰ βαπτισθῇ, δὲν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς δυσμὰς, ἀπαρνηθεὶς διὰ λόγου τὸν Σατανᾶν· μήτε ἀπέστρεψε πρὸς ἀνατολάς, συντασσόμενος τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ· μήτε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, τὸ, Πιστεύω, ἀνγγεῖλε· μήτε τὰς εὐχὰς ὑπεδέχθη τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος· μήτε εἰς κολυμβήθραν ἐβαπτίσθη· μήτε ἐχρίσθη μὲ ἔλαιον, ἢ μὲ μύρον· μήτε παρευθῆς ἀφ' οὗ ἐβαπτίσθη, ἐκοινωνήσε τῶν ἀρχόντων Μυστηρίων· ἡμεῖς ὅμως βαπτιζόμενοι, ὅλα τὰ ρηθέντα, ἄλλα μὲν τὰ ἐνεργοῦμεν, ἄλλα δὲ τὰ δοκιμάζομεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας.

Καὶ πάλιν, ὁ μὲν Χριστὸς, τὸ μυστήριον τῆς πνευματικῆς θυσίας, δὲν τὸ παρέδωκεν εἰς Ἐκκλησίαν, ἀλλ' εἰς ἀνώγειον κοινόν, καὶ εἰς τράπεζαν κοινήν, καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγε πρότερον ἄλλα φαγητά, καὶ καθήμενος, καὶ χωρὶς νὰ εἶναι φορεμένος ἱερατικὴν στολήν, καὶ χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας, μὲ ψαλμούς καὶ ὕμνους, καὶ ὡδὰς πνευματικὰς· ἡμεῖς ὅμως καὶ εἰς Ἐκκλησίαν ἐκτελοῦμεν τὴν θείαν μυσταγωγίαν, καὶ ἐπάνω τῆς ἁγίας Τραπέζης, (τὸ πνευματικὸν τοῦτο θυσιαστήριον) καὶ νηστικοί, καὶ ὄρθοι στεχώμενοι, καὶ ἐνδεδυμένοι τὴν ἱερατικὴν στολήν, καὶ μεταχειριζόμενοι ψαλμούς καὶ ὕμνους, καὶ ὡδὰς πνευματικὰς· διότι αἱ καταστάσεις τῶν καιρῶν συνειθίζουσι πολλάκις νὰ ἀλλάζωσι τὰ πράγματα, καὶ τὰ παλαιότερα νὰ τὰ καινοποιῶσιν, ὅχι διὰ ἀναρῆσιν ἐκείνων, ἀλλὰ διὰ τάξιν εὐπρεπεστέραν, ἐξ αἰτίας τῆς ὑστερινῆς ἐλευθερίας, καὶ διὰ τὸ τῆς προαιρέσεως ἀνεμπόδιστον· διότι οἱ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦς ἀληθεῖς Παῖμενες, καὶ ὀρθοὶ Διδάσκαλοι τῶν Ἐκκλησιῶν, κινούμενοι θέβαια ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου καὶ ἔχοντες παρ' ἐκείνου τὴν ἑλλαμψίν, καὶ τὸν ἐσωτερικὸν φωτισμόν, ἄλλα μὲν ἤλλαξαν, ἄλλα δὲ ἠῤῥησαν, λαβόντες ἀνωθεν τὴν τοιαύτην χάριν καὶ ὅλα πρὸς τὸ συμφέρον ἐνεργοῦντες, καὶ θεοφιλῶς αὐτὰ διορίζοντες τε καὶ διατάσσοντες.»

Προσεκίσθωσαν δὲ καὶ τὰ τοῦ Συμεὼν Θεσσαλονίκης, τὰ περὶ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, ἐσχάτου Θεολόγου τῆς Ἐκκλησίας μετὰ Βρυέννιον πρό ἀλώσεως· «Ὁδὸ γὰρ ἐκ τινων μερικῶν, οὐδ' ἐν γωνίᾳ τὰς Παραδόσεις ἐλάβομεν, ἀλλ' ἀπὸ πάντων ἀνωθεν τῶν διαδό-

χων τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων, τῶν καὶ θαύμασιν ἀσπράξαντων, ὁμοῦ συνηγμένων πολλὰκις ἐν τοῖς ἡμετέροις ὁρίαις, καὶ τῇ φιλοχρίστῳ μάλλον πόλει τοῦ Κωνσταντίνου,» κ.τ.λ.

Ἄλλ' ἀρκεῖ ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ ἀγραφὸς Παράδοσις εἶναι μία πηγὴ ἀεχνῶς προχεομένη ἐκπαλαί μέχρι τοῦδε· ἢ μία ἄλυσις ἱερὰ, ἀπὸ μὲν Χριστοῦ ἡπλωμένη, μέχρι δὲ ἡμῶν διέκνουμένη καὶ φθάνουσα, πρᾶγμα γεραρόν καὶ σεβάσιμον, καὶ κατὰ πάντα τρόπον τηρητέον, ὥς τῇ ἐγγράφῳ αὐτῇ ἰσδύναμιον.

Ἡμεῖς δὲ ἐρωτῶμεν τοὺς ἐναντίους, καὶ ἄς ἀποκριθῶσιν ἡμῖν. Εἰς ποῖον Εὐαγγέλιον, εἰς ποῖον Ἀπόστολον, εἰδὼν τὴν λέξιν, Ἁγία Τριάς, καὶ τὴν μεταχειρίζονται ἐπ' ἀδείας; ποῦ ἄλλου ἐπιστηρίζονται, παρὰ εἰς τὴν ἀρχαίαν Παράδοσιν; Δὲν θέλουσιν εὑρεῖ, ὅσον ἀγωνισθῶσιν, εἰς τὴν θείαν Γραφήν, τὴν λέξιν, Ἁγία Τριάς, καὶ ὅμως ἰδοὺ τὴν μεταχειρίζονται. Ὁ Ἰωάννης Ἐπιστολῇ Α' κεφ. ε' 7 λέγει, ὅτι «Τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν εἰσί» ἐκ τούτου θέβαια παρήχθη ἡ ἁγία Τριάς, ἀλλ' ὅμως ποῖος πρῶτος τὴν μετεχειρίσθη; ἀποκριθήτωσαν.

Ἄλλο· Εἰς ποῖαν Γραφήν εἶδον τό, καὶ ἐκ τοῦ Γίου, καὶ ὅμως εἰς τὸ Σύμβολον τὸ μεταχειρίζονται; Πόθεν ἔλαβον αὐτὸ τὸ Σύμβολον, ἀφ' οὗ δὲν δέχονται τὰς θείας Συνόδους, καὶ τοὺς Πατέρας; Περιπλέον δέ, πόθεν ἔλαβον τὴν προσθήκην; καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ ἀρχαίαν παράδοσιν, ὅχι· τὴν ἔλαβον λοιπὸν ἀπὸ νεωτάτην, ἀπ' ἐναντίας τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας· τὸ ὅποσον εἶναι σολοικισμὸς τοῦ Διακόσμου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, καὶ ἀντίφασις προφωνῆς τοῦ συστήματος των. Ὁλον τὸ ἅγ. Σύμβολον τῶν ἐν Νικαίᾳ Πατέρων, καὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶναι ἡρανισμένον ἀπὸ λέξεις τῆς θείας Γραφῆς· τὸ δέ, καὶ ἐκ τοῦ Γίου, πόθεν; Εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ προσθήκη αὕτη ἐγένετο περὶ τὸν Θ'. αἰῶνα, χωρὶς τῆς καθόλου Ἐκκλησίας τὴν γενικὴν συγκατάθεσιν.

Παυσάσθωσαν λοιπὸν κατατρέχοντες τὴν ἀρχαίαν ἱερὰν Παράδοσιν, τὴν ὅποσαν, εἰ καὶ ἀκουσίως, διὰ τῶν ἀνωτέρω ὅμως πραγματικῶς παρεδέχθησαν. Ἄς μὴ φαντάζωνται, ὅτι ἔχουσιν αὐτοὶ ἐξ αἰσθήσεως ὑπὲρ ἡμᾶς· καὶ ἐπομένως, καὶ τὸ νοερὸν κριτήριον ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ θειοτέραν περίνοιαν, διὸ καὶ περιφρονοῦσιν. Ἄς μάθωσιν, ὅτι μὲ πιθανολογίας σοφιστικὰς σκοτίζουσι τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' αὕτη λάμπει ἐκλευγῶς ὑπὸ τὸ φῶς τῶν θείων Γραφῶν, καὶ τῆς σεπτῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Ἄς ὁμολογήσωσιν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία στρατευομένη ἐν τοῖς πρώτοις τρισὶν αἰῶσιν, ἦν πως ἀτελεστέρα· εἴτα δέ, ἀπαλλαγείσα τῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ τῶν πολέμων ἐκείνων, ἤρξατο τελειοποιεῖσθαι καὶ καλλωπίζεσθαι, ἐνέλευθερά διαγούσα· καὶ ἐξ αἰτίας τῶν κατὰ καιροῦ ἀναφυσῶν αἱρέσεων, ἐπὶ μᾶλλον ὑπερέλαμψεν ἐν ταῖς Τοπικαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, μὲ τὰς ἀνακαλύψεις καὶ προσθήκας νέων ἀληθειῶν, εἰς τῆς Οἰκουμένης τὰ πέρατα, αἵτινες κατ' ὀλίγον ὀλίγον τὸν τέλειον Διάκοσμον τῆς Ἐκκλησίας ἀπῆρσαν. «Δεῖ γάρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δοκίμοι φανεροί

γένονται.» ὥς φησιν ὁ Ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. Ἐπιστ. (κεφ. ια' 19.) Τοῦτο δὲ παρηγορεῖ καὶ ἡμᾶς ὁπωσούν, ὅτι καὶ αἱ ἤδη ἀνακινούμεναι αἰρέσεις τῶν παλαιῶν, λαμπρότερον τὰς ἀληθείας ἀνακαλύψουσιν, εἰς καταρτισμὸν τελειώτερον ἰσως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Διακόσιου, καὶ στηριγμὸν τοῦ Ὁρθοδοξοτάτου πληρώματος, καὶ τῶν δοκιμωτέρων ἀνάρρησιν εἰς τοῦ κόσμου τὸ θέατρον, τὸ ἀπαθὲς καὶ ἀπρόληπτον.

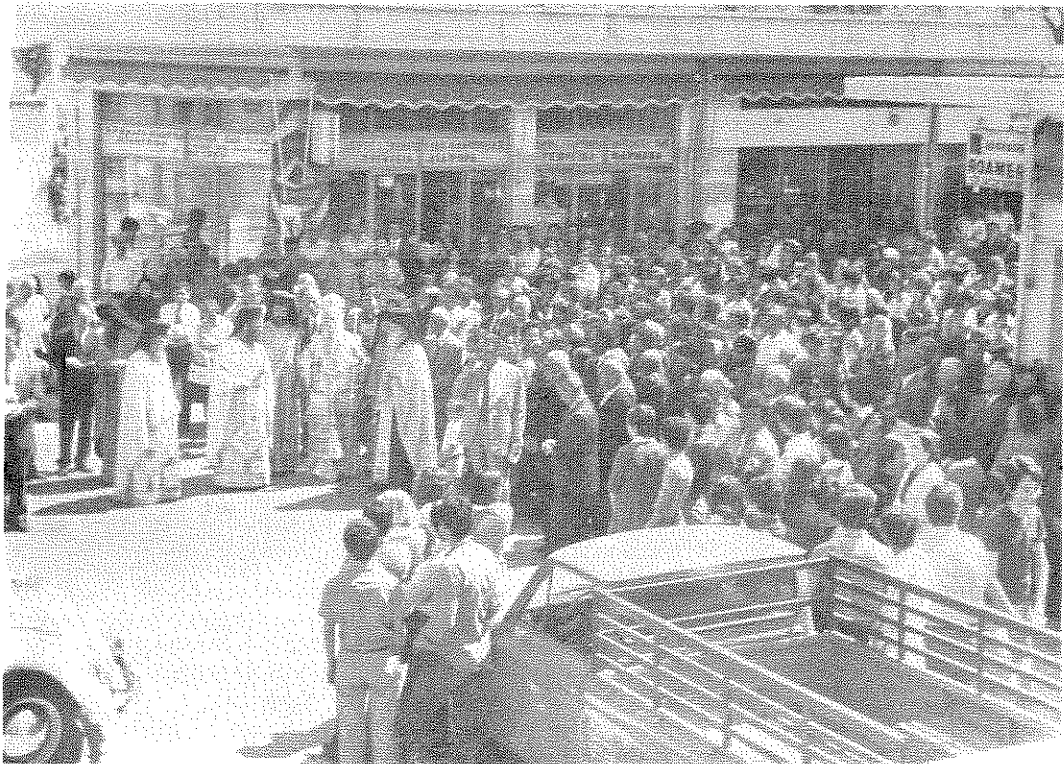
Ἄλλ' ἡμεῖς, πρὸ τοῦ νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς ἄλλα σπουδαῖα ἀντικείμενα, ἔχομεν, ὥς φαίνεται, τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτήσωμεν, πρὸς οὓς ἡμῖν ὁ ἀγὼν Ἀ'. Τίς κατέστησεν αὐτοὺς ἄρχοντας καὶ δικαστάς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ ζῆλος τῆς Πίστεως, ἰσως ἤθελον μᾶς ἀποκριθῇ:— Ἄλλ' αὐτοὺς εἶναι κοινός, καὶ ἐπομένως δὲν ἀποκληρονομήθη καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δικάζωμεν ἐκείνους. Β'. Πῶς καταφέρονται πρὸς ἀνθρώπους συστηματικούς, οἵτινες καλῶς γνωρίζουσι τὰ αἰσιώδη καὶ ἐπουσιώδη τῆς Πίστεώς των; ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν ἀμφιβάλλουσιν, ὅτι εἰς τὰ ἐπουσιώδη παρεισέφρησάν τινες καταχρήσεις, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως οὐχί; καὶ ἀνθρώπους, οἵτινες εἰς τὰς πληγὰς ἐαυτῶν δὲν ἀναισθητοῦσι, γνωρίζουσι καὶ τὴν θεραπείαν των, καὶ χρεῖαν οὐδεμίαν ἀπὸ Μερίτης δὲν ἔχουσιν; αἱ. «Ἰατρε, θεράπευσον σεαυτὸν» Ἰατρεύσατε, κύριοι, τὴν ἰ-

δικήν σας φθίσιν, καὶ ἀφήσατε τὴν ἰδικήν μας παρηνυχίαν.

Διὰ τοῦτο δὲν ἐπιφέρομεν καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐπουσιωδῶν πληγῶν μας, καὶ τῆς παρηνυχίας μας; τοῦτο δὲν εἶναι ἐδικὸν σας νὰ τὸ ἐξετάσετε. «Ὅχι ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς.» Θεῷ πάντως μελήσει, ὦν ἀπ' ἀρχῆς ὑπετάγημεν. «Ὁ ἐλπίζων ἐπὶ Κύριον, οὐ κατασχυνθήσεται.»

Δείξατε λοιπόν, ὦ γενναῖοι, τὸν ζῆλόν σας εἰς τὰ ἀπολωλότα ἔθνη, καὶ ἡμᾶς ἀφήσατε εἰς τὴν κατάστασίν μας ἡσύχους.» Οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροὶ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.» (Λουκ. κεφ. ε' 31) εἰδὲ καὶ κατὰ τι πάσχομεν ἐξωτερικῶς, ἡμεῖς εἴμεθα οἱ αὐτοὶ καὶ ἰατροὶ καὶ ἰατρεύομενοι, καὶ προθυμώτατοι εἰς τὰ οὐσιωδέστατα καὶ ἄλλους νὰ ἰατρεύωμεν. Ὁ καιρὸς, διδάσκαλος.

Ἦμεῖς δέ, ἀδελφοί μου ὁμογενεῖς, καὶ ὁμόπιστοι, στήκετε, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διότι τιμῶντες τὰς παραδόσεις των, τιμᾶτε αὐτούς· καὶ αὐτῶν τιμωμένων, τιμᾶται ὁ Θεός. «Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. ξξ'. 35).



Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λιτανεῖαν τῆς πανηγύρεως Ἀναλήψεως Σπάτων.

ΠΕΡΙ ΔΙΗΓΗΣΕΩΣ ΑΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἐμέμφθη ποτέ τις ἀδελφός ἄλλον τινά ἀδελφόν, ἐπειδὴ δὲν ἐποίει ἐλεημοσύνην καὶ ἐκείνος μετὰ παρησίας καὶ αὐθαδείας ἀπεκρίθη εἰς τὸν μεμφθέντα αὐτόν, λέγων, ὅτι οἱ μοναχοὶ δὲν ἔχουν χρέος νὰ κάμωσιν ἐλεημοσύνην· καὶ ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἐμέμφθη αὐτόν, ἀνταπεκρίθη· ὑπάρχει φανερός ὁ μοναχός ἐκείνος, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ χρέος τῆς ἐλεημοσύνης· ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος μοναχός δύναται μετὰ παρησίας νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Χριστόν, ὡς γέγραπται, ὅτι «ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι», ἤγουν ὁ τοιοῦτος μοναχός εἶναι ἐκείνος, ὅστις δὲν ἀπέκτησέ τι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δὲν καταγίνεται εἰς τὰ σωματικά, οὔτε συλλογίζεται πῶς τὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου πράγματα, οὔτε φροντίζει, ἵν' ἀποκτήσῃ τι εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν· ἀλλὰ καὶ ἐάν τις δώσῃ εἰς αὐτόν κανὲν πράγμα, λαμβάνει ἐξ αὐτοῦ μόνον ὅσον ἔχει χρεῖαν καὶ περισσότερον δὲν φροντίζει· ὁ τοιοῦτος μοναχός τῇ ἀληθείᾳ δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἐλεημοσύνην· καθότι ὑπάρχει ὡς πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀκτῆμων καὶ πῶς δύναται ὁ τοιοῦτος νὰ δώσῃ εἰς ἄλλον· ἐξ ἐκείνων τῶν πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἡλευθερώθη; ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ διδῇ ἐλεημοσύνην ἐκείνος, ὅστις καταγίνεται εἰς τὰ σωματικά, ἢ ἐργάζεται διὰ τῶν χειρῶν καὶ λαμβάνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους· καὶ ὁ τοιοῦτος ἐάν ἀμελήσῃ τὴν ἀρετὴν τῆς ἐλεημοσύνης, ἐναντιοῦται εἰς τὴν περὶ εὐσπλαχνίας ἐντολὴν τοῦ Κυρίου· διότι ὅταν τις δὲν πλησιάσῃ εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς κρυπτῆς ἐργασίας, δὲν γνωρίζει νὰ δουλεύῃ αὐτῷ διὰ τοῦ πνεύματος, καὶ ἐάν δὲν φροντίζῃ καὶ διὰ τὰ φανερά ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατόν εἰς αὐτόν νὰ πράττῃ, ποῖα ἄλλη ἐλπίς μένει εἰς αὐτόν διὰ τῆς ὁποίας ν' ἀποκτήσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν; ὁ τοιοῦτος ἐάν σκέπτεται ἄλλως, εἶναι μωρός καὶ ἀσύνητος.

Ἄλλος τις γέρων εἶπεν· ἐγὼ θαυμάζω δι' ἐκείνους, οἵτινες ταραττόνται εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἵν' ἀναπαύσωσιν ἄλλους εἰς τὰ σωματικά. Καὶ πάλιν εἶπε· δὲν πρέπει ἡμεῖς οἱ ἡσυχασταὶ νὰ ἐνώνουμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἡσυχίας φροντίζοντες ἄλλου πράγματος, ἀλλὰ πᾶν ἔργον ἅς τιμᾶται κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἵνα μὴ γίνῃ ἡ πολιτεία ἡμῶν τεταραγμένη· διότι ὅστις φροντίζει περὶ πολλῶν πραγμάτων, εἶναι δοῦλος τῶν πολλῶν· ὅστις ὅμως ἐγκατέλειψε τὰ πάντα καὶ φροντίζει μόνον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, ὑπάρχει φίλος τοῦ Θεοῦ. Γνώριζε καλῶς, ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κάμωσιν ἐλεημοσύνην καὶ ἐκπληροῦσι τὴν ἐντολὴν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, εἶναι πολλοὶ ἐν τῷ κόσμῳ· οἱ ἐργάται ὅμως τῆς καθολικῆς καλῆς ἡσυχίας οἱ ὁποῖοι ἐπασχολοῦνται εἰς μόνον τὸν Θεόν, εἶναι σπάνιοι καὶ μόλις εὐρίσκονται. Τίς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες πράττουσι τὸ ἔργον τῆς ἐλεημοσύνης εἰς τὸν κόσμον, ἢ ἄλλην τινὰ σωματικὴν ἀρετὴν, ἠδυνήθη ν' ἀποκτήσῃ ποτὲ ἐν χάρισμα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀξιοῦνται παρὰ Θεοῦ ὅσοι καθῶνται εἰς τὴν ἡσυχίαν; Καὶ πάλιν εἶπεν· ἐάν ὁ

πάρχῃς κοσμικός, πρέπει νὰ φροντίζῃς περὶ τῶν κοσμικῶν ἀρετῶν, εἰδὲ καὶ ὑπάρχῃς μοναχός, πρέπει νὰ διαπρέψῃς εἰς τὰ ἔργα ἐκεῖνα, διὰ τῶν ὁποίων οἱ μοναχοὶ εὐαρεστοῦσι τῷ Θεῷ· ἐάν ὅμως θέλῃς νὰ πολιτευθῇς καὶ κατὰ τὰ δύο, καὶ ἐκ τῶν δύο θέλεις ἀποτύχει. Ἀρεταὶ τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἡ ἐλευθερία ἐκ πάντων τῶν σωματικῶν πραγμάτων, καὶ ὁ εἰς τὰς προσευχὰς σωματικὸς κόπος, καὶ ἡ ἀδιάλειπτος ἐνθύμησις τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν λοιπὸν ἄνευ τούτων τῶν ἀρετῶν δύνασαι νὰ εὐχαριστήθῃς εἰς μόνας τὰς κοσμικὰς ἀρετάς, κρίνον σὺ ὁ ἴδιος περὶ τούτου.

Ἐρ.: Δὲν δύναται ἀρὰ γε ὁ μοναχός, ὅστις κακοπαθεῖ εἰς τὴν ἡσυχίαν, νὰ ἐξασκήσῃ καὶ τὰς δύο πολιτείας, ἤγουν νὰ ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν τὴν μέριμναν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλων τινὰ φροντίδα;

Ἀπ.: Ἐγὼ μὲν νομίζω, ὅτι καὶ ὅταν ἀφήσῃ τις πάντα τὰ τοῦ κόσμου, καὶ περιορίσῃ ἑαυτὸν ὅλως εἰς τὴν ἡσυχίαν, φροντίζων μόνον περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ψυχῆς, οὐδὲ οὕτω δύναται νὰ πολιτευθῇ ἀνελλιπῶς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἡσυχίας, κἂν ὑπάρχῃ ἐκτὸς πάσης σωματικῆς προσπάθειας, πῶς μᾶλλον ἐάν φροντίζῃ καὶ περὶ ἄλλου τινὸς πράγματος; Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀφήκεν εἰς τὸν κόσμον ἐκείνους, οἵτινες δουλεύουσιν αὐτῷ πιστῶς, ἵνα ἐπιμελῶνται τὰ πτωχὰ αὐτοῦ τέκνα, καὶ ἐξελέξατο, δι' ἑαυτὸν τοὺς μοναχοὺς, ἵνα ὑπηρετήσωσιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· ἐπειδὴ ὅχι μόνον εἰς τὰ πράγματα τῶν ἐπιγείων βασιλείων δύναται νὰ ἴδῃ τις διαφόρους τάξεις ἀνθρώπων ἐξ ὧν οἱ μὲν εἰσιν ἐνδοξότεροι, καὶ ἴστανται ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ γνωρίζουσι τὰ μυστήρια αὐτοῦ, οἱ δὲ εὐρίσκονται εἰς τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ βασιλέως πράγματα· ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πράγματα τοῦ ἐπουρανοῦ βασιλέως τὰ αὐτὰ δύναται νὰ ἴδῃ· καθότι ἄλλην παρηρησίαν ἔχουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες διὰ τῆς προσευχῆς μυστηριάζουσι πάντοτε μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδιαιτέρου ἐπουρανοῦ καὶ ἐπιγείου πλούτου καταξιοῦνται, καὶ μεγάλην ἐξουσίαν δεικνύουσι καθ' ὅλης τῆς κτίσεως καὶ ἄλλην ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν κτισμάτων καὶ τῶν θωπετικῶν πραγμάτων δουλεύουσι τῷ Θεῷ, καὶ διὰ τῆς ἐαυτῶν ἀγαθοεργίας εὐαρεστοῦσιν εἰς αὐτόν, εἰ καὶ τοῦτο ὑπάρχει μέγιστον καὶ ἐπαινετὸν ἔργον. Πρέπει λοιπὸν ἡμεῖς οἱ μοναχοὶ οὐχὶ ἐκ τούτων, οἵτινες εἶναι ἀτελεῖς εἰς τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ νὰ λαμβάνωμεν τύπον καὶ παράδειγμα, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀθλητῶν καὶ τῶν ἀγωνιστῶν ἁγίων, οἵτινες ἐπολιτεύθησαν καλῶς καὶ θεαρέτως· καὶ ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειπον πάντα τὰ θωπετικά, καὶ ἐγεώργησαν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἐπουράνιον βασιλείαν, ἐξ ἐκείνων, λέγω, οἱ ὁποῖοι περιεφρόνησαν ἅπαξ τὰ γήϊνα καὶ ἠπλώσαν τὰς ἑαυτῶν χεῖρας πρὸς τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

Διὰ τίνος ἔργου οἱ παλαιοὶ ἅγιοι εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, προετοιμάσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδὸν ταύτης τῆς

πολιτείας; Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεβαῖος, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀρετῶν, ἡ πηγὴ τῆς προφητείας, ἀρὰ γε ἀναπαύων τοὺς ἀδελφούς εἰς τὰ σωματικὰ εὐηρέστησε τῇ Θεῷ ἐντὸς τοῦ ἐγκλειστηρίου αὐτοῦ, ἢ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἡσυχίας; Δὲν ἀρνοῦμαι δέ, ὅτι καὶ διὰ τῆς σωματικῆς ἀναπαύσεως τῶν ἀδελφῶν, πολλοὶ εὐηρέστησαν εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' οὗτοι εἶναι ὑποδεέστεροι καὶ κατώτεροι ἐκείνων, οἵτινες εὐηρέστησαν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως πάντων τῶν βιωτικῶν πραγμάτων. Ἡ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτῶν βοήθεια ἐκείνων, οἵτινες ζῶσιν εἰς τὴν ἡσυχίαν ὑπάρχει ἄλλη, ἡγουν οἱ ζῶντες, καὶ εὐδοκίμουσιν εἰς τὴν ἡσυχίαν, βοηθοῦσιν ἡμᾶς διὰ τοῦ λόγου, διὰ τῆς συμβουλῆς ἐν καιρῷ ἀνάγκης, ἢ εὐχονται ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτὸς τούτου ἂν ὁ ἐν ἡσυχίᾳ ζῶν ἐνθυμῆται, ἢ φροντίζῃ περὶ τινος ἄλλου διὰ τὰ βιωτικά πράγματα, δὲν ἔχει πνευματικὴν σοφίαν διότι τὸ «ἀπόδοτε τὰ καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῇ Θεῷ», ἡγουν τὰ τοῦ πλησίου εἰς τὸν πλησίον, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν, δὲν ἐλέχθη διὰ τοὺς ἡσυχαστάς, ἀλλὰ διὰ τοὺς πολυτευομένους ἐκτὸς τῆς ἡσυχίας ἐπειδὴ ὅσοι ζῶσι κατὰ τὴν ἀγγελικὴν τάξιν, καὶ φροντίζουσι περὶ τῆς ἐαυτῶν ψυχῆς, δὲν προσετάρχθησαν νὰ εὐαρεστήσωσι τῇ Θεῷ διὰ τῆς μερίμνης τῶν βιωτικῶν πραγμάτων, ἡγουν τὸ νὰ φροντίζουσι περὶ ἐργοχείρου, ἢ νὰ λαμβάνουσι ἀπὸ τοῦ ἐνός καὶ νὰ δίδωσιν εἰς ἄλλον. Δὲν πρέπει λοιπὸν ὁ μοναχὸς νὰ ἔχῃ φροντίδα κοσμικοῦ τινος πράγματος, ὅπερ κιεῖ καὶ καταδιβάσει τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ στάσεως.

Ἐὰν δέ τις ἐναντιούμενος εἴπῃ, ὅτι καὶ ὁ θεὸς ἀπόστολος Παῦλος εἰργάζετο ἰδίαις χερσὶ, καὶ ἔδιδεν ἐλεημοσύνην ἀποκρίνομαι εἰς αὐτόν, ὅτι μόνος ὁ Παῦλος ἠδύνατο νὰ πράττει τὰ πάντα, ἄλλος ὅμως δὲν γνωρίζομεν ἂν ἐγένετο ἢ ἂν κατώρθωσε τὰ πάντα ὡς ἐκεῖνος; δεῖξόν μοι σὺ ἄλλον τοιοῦτον Παῦλον, καὶ ἐγὼ σοὶ πείθωμαι.

Λοιπὸν τὰ μερικά καὶ οἰκονομικῶς γινόμενα μὴ φέρε εἰς τὸ μέσον τῶν καθολικῶν πραγμάτων ἐπειδὴ ἄλλα εἶναι τὸ ἔργον τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, καὶ ἄλλη ἡ ἐργασία τῆς ἡσυχίας. Σὺ δὲ ἂν θέλῃς νὰ κρατήσῃς τὸ ἔργον τῆς ἡσυχίας, γενοῦ ὡς τὰ Χερουδίμ, τὰ ὅποια δὲν φροντίζουσι πῶς περὶ βιωτικοῦ πράγματος, καὶ ἔχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος τις ἐπὶ τῆς γῆς, παρὰ σὺ μόνος καὶ ὁ Θεός, τὸν ὅποιον ἀγωνίζῃ ν' ἀπολαύσῃς, καθὼς ἐδιδάχθης παρὰ τῶν προὑπαρξάντων πατέρων σου καθότι ἂν δὲν σκληρύνῃ τις τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν, καὶ δὲν ἀπέχῃ σταθερῶς ἐκ τοῦ ἔργου τῆς ἐλεημοσύνης, ὅπως ἀποφύγῃ πᾶσαν ἐγκόσμιον φροντίδα, καὶ δὲν ἐπιμείνῃ εἰς μόνην τὴν προσευχὴν κατὰ τοὺς διωρισμένους εἰς αὐτὸν καιρούς, ἀδύνατον ὑπάρχει νὰ ἐλευθερωθῇ ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ μερίμνης, καὶ νὰ ἐπασχοληθῇ εἰς τὴν ἡσυχίαν.

Ὅταν λοιπὸν σοὶ ἐπέλθῃ λογισμὸς νὰ φροντίσῃς περὶ τινος ἄλλου λόγῳ ἀρετῆς, τὸ ὅποιον θέλει διασκορπίσει τὴν γαλήνην καὶ ἀταραξίαν τῆς καρδίας σου, εἰπὲ πρὸς αὐτόν, καλὴ μὲν εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἀγάπης καὶ ἡ διὰ τὸν Θεὸν γινόμενη ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ διὰ τὸν Θεὸν δὲν θέλω αὐτήν. Εἰπὲ ποτὲ τις μοναχός, ὅστις ἔτρεχε νὰ φθάσῃ τινὰ ἐρημίτην, στάσου

πάτερ, ἐπειδὴ διὰ τὸν Θεὸν τρέχω ὅπισω σου, καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ ἐγὼ διὰ τὸν Θεὸν φεύγω ἀπὸ σοῦ. Ὁ Ἀββᾶς Ἀρσένιος οὔτε πρὸς ὠφέλειαν, οὔτε πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν ἐδέχετό τινα διὰ τὸν Θεόν. Ἄλλος πάλιν διὰ τὸν Θεὸν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδέχετο καὶ συνωμῖλει καὶ συνεδούλευε πάντας τοὺς ἐρχομένους εἰς αὐτὸν ξένους· ὁ Ἀρσένιος ὅμως ἀντὶ τούτου ἐξελέξατο τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐλάλει μετὰ τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης τοῦ παρόντος βίου, καὶ μετὰ μεγίστης γαλήνης ἐπλεε διὰ τοῦ πλοίου τῆς ἡσυχίας, καθὼς φανερώς ἀπεκαλύφθη τοῦτο εἰς τοὺς ἀγωνιστάς, οἵτινες δεηθέντες ἔμαθον παρὰ τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου· ἐπειδὴ καὶ ὁ ὅρος τῆς ἡσυχίας εἶναι ἡ γενικὴ σιωπὴ. Ἐὰν εὐρεθῇς εἰς τὴν ἡσυχίαν πλήρης ταραχῆς, καὶ τὸ μὲν σῶμα θορυβήσῃς εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, τὴν δὲ ψυχὴν διὰ τῆς φροντίδος τῶν πραγμάτων, ποῖαν ἡσυχίαν ἔξει ἐκ τούτου πρὸς εὐαρέστησιν Θεοῦ, σὺ κρίνον τοῦτο· διότι χωρὶς ν' ἀφήσωμεν πάντα τὰ τοῦ κόσμου, καὶ χωρὶς ν' ἀποφύγωμεν πᾶσαν φροντίδα, ἂν εἴπωμεν, ὅτι κατωρθώσωμεν τὴν πολιτείαν τῆς ἡσυχίας εἶναι ἐντροπὴ καὶ κατηγορία εἰς ἡμᾶς. Τῷ δὲ Θεῷ εἴη δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

(Ἐκ τῶν Ἀσκητικῶν Λόγων Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου).

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΙΓΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Σεβ. Μητροπολίτης Μεγαρίδος
κ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σεργιλίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς	60
» Ἐτησίᾳ »	100
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
» Ἐτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΠΕΡΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Ἡ μετάνοια θεωρεῖται διττή, εἶναι μετάνοια ἐκείνη καθ' ἣν κάθε χριστιανός ἁμαρτάνων μετανοεῖ δι' ὅσα ἥμαρτεν, ἡ ὁποία γίνεται χωρίς Πνευματικοῦ πατρὸς, καὶ δὲν λέγεται αὐτὴ τέλειον Μυστήριον, ἀλλὰ μυστηριώδης μετάνοια λέγεται ἐκείνη, ἣτις μὲ συντριβὴν καρδίας γίνεται, καὶ μὲ τελείαν ἀποχὴν καὶ ἀπόφασιν νὰ μὴ πράξῃ ἄλλοτε τὴν ἁμαρτίαν ἐκείνην, καὶ προστρέχει εἰς τὸν Πνευματικόν του πατέρα, καὶ ἐξομολογεῖται μὲ συντετριμμένην καρδίαν, καὶ ὁμολογεῖ τὰς ἁμαρτίας του· καὶ τὸ ἥμαρτον λέγει, καὶ κάμνει τὴν ἱκανοποίησιν τὴν ὁποίαν ὁ Πνευματικὸς του τὸν δώσῃ· καὶ ὅταν ἐπὶ κεφαλῇς του εὐχόμενος ἀναγνώσῃ τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν, τότε καὶ συγχωρεῖται, καὶ τότε ἡ μετάνοια Μυστήριον λέγεται, χωρίς ὅμως τῆς εὐχῆς, ὅχι διότι καὶ κάθε Μυστήριον εἰς ὀλίγα λόγια περιέχεται τοῦ ἱερέως, ἐνεργοῦντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ τοῦτο τὸ συμπεραίνεις ἐκ τοῦ Ἀποστόλου, Ἰακώβου, λέγει γάρ· «Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα ὑμῶν, καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῇτε».

Ἰδοὺ τὸ εἶδος τῆς ἐξομολογήσεως, καὶ ἡ συγχώρησις διὰ τῆς εὐχῆς· ἐκτὸς συντριβῆς καρδίας ἀδύνατον καθόλου ἀπαλλαγῆναι τῆς ἁμαρτίας. Στερεοῦται δὲ τοῦτο τὸ «Μυστήριον τῆς δι' ἐξομολογήσεως μετανοίας καὶ συγχωρήσεως εἰς τὸ εἰκοστὸν κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ἐκεῖ ὅπου ὁ Χριστὸς λέγει εἰς τοὺς Ἀποστόλους του· «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον, ἃν τινὼν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς», καὶ τὰ ἐξῆς διότι πῶς θέλουν συγχωρήσει οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων Ἀρχιερεῖς τῶν ἀνθρώπων τὰς ἁμαρτίας, ἃν αὐτὰς δὲν τὰς ἐξομολογήθωσιν εἰς αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι; Αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν τὴν προκηρύττει καὶ ὁ Ἥσαϊας, λέγων· «Λέγε σὺ πρῶτος τὰς ἁμαρτίας σου, ἵνα δικαιωθῇς». Καὶ εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων λέγει· «Πολλοὶ δὲ τῶν πιστευόντων ἤρχοντο ἐξομολογούμενοι, καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς τοὺς Ἀποστόλους».

Δὲν συγχωρεῖ ὁ Πνευματικὸς, ἀλλ' ὁ Θεὸς διὰ μέσου αὐτοῦ διότι παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ βαπτίζεσαι, καὶ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων μεταλαμβάνεις. Ἀμάρτησεν ὁ Δαβὶδ, καὶ ὁ Θεὸς διὰ μέσου τοῦ Προφῆτου Νάθαν τοῦ ἐσυγχώρησεν· «Ἡμάρτηκα τῷ Κυρίῳ», εἶπε στενάζων ὁ Δαβὶδ· καὶ ὁ Νάθαν ἀπεκρίθη αὐτῷ· «Καὶ ὁ Κύριος ἀφεῖλε τὸ ἁμάρτημά σου, σὺ μὴ ἀποθάνῃς». Βλέπεις τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ δι' αὐτῆς τὴν συγχώρησιν καὶ πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου; Αὐτὰ εἶναι λόγοι τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου, ὅστις ἄλλοι λέγει· «Ἄν δὲν θέλωμεν ἐδῶ εἰς ἓνα ἄνθρωπον, δηλαδὴ τὸν Πνευματικόν, νὰ μὴν ἐντρεπώμεθα, ἐκεῖ εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν πῶς θέλωμεν θεατρισθῇ εἰς μισθὸν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων;» Λέγει καὶ εἰς τὸν Παύλον· «Ἐγεννήθη Ἰουδαία ἀγίασμα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ». Ἰουδαία ἐρμηνεύεται ἐξομολογούμενος· πᾶσα γὰρ ἐξομολογούμενη ψυχὴ ἀγίασμα τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ πάλιν ὁ Δαβὶδ λέγει· «Μὴ παραδώσῃς τοῖς θηρίοις ψυ-

χὴν ἐξομολογούμενην σοι».

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἐν πολλοῖς τόποις τῶν συγγραμμάτων του διορίζει τὴν ἐξομολόγησιν πάντων τῶν Χριστιανῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ νὰ ἐκλέγωμεν μᾶς συμβουλεύει ἐπιστήμονας καὶ καλοὺς Πνευματικούς, καθὼς τοὺς καλοὺς Ἰατροὺς εἰς τὰ σωματικά πάθη, ὡς ἔτρεχον πολλοί, καὶ ἐξομολογοῦντο εἰς τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην διὰ τὴν ἀρετὴν του. Καὶ ὁ ἀδελφὸς του Γρηγόριος ὁ Νύσσης συνέγραψε καὶ τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην ἐπιστολὴν περὶ ἐξομολογήσεως, μὲ πολλοὺς τρόπους καὶ κατὰ πόσους τρόπους οἱ Πνευματικοὶ δύνανται νὰ διορθώσουν τὰς ψυχὰς τῶν ἐξομολογούμενων, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἐρμηνεύομεν, ἀπλῶς, διὰ τὸ πλάτος τῆς Ἐπιστολῆς. Καὶ θεάρεστον, καὶ ψυχωστικόν πρᾶγμα εἶναι οἱ Πνευματικοὶ κατὰ ταύτην τὰς ψυχὰς νὰ διορθώσουν· ὁ αὐτὸς Ἅγιος Γρηγόριος λέγει· «Δεῖξον χωρίς ἐντροπὴν τῷ Πνευματικῷ σου τὰ κεκρυμμένα σου τῆς ψυχῆς πάθη καὶ αὐτὸς θέλει εὖρη τὴν θεραπείαν σου»· ἀλλὰ καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος λέγει· «Μὴ κρίνης ἀνάξιον νὰ ἐξομολογηθῇς τὴν ἁμαρτίαν σου, διὰ νὰ φύγῃς τὴν μέλλουσαν ἀνιάτρευτον ἐντροπὴν, καὶ κατασχόνῃν μὲ τὴν ἐδῶ ἐντροπὴν· καὶ διὰ νὰ δεῖξῃς ὅτι ὄντως ἐμίσησας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν κατεφρόνησες, καὶ τὴν ἐθεάτησες, καὶ ὤρισες ὡς ἀξίαν ὕβρεως διότι ποία ὠφέλεια εἶναι εἰς ἐσέ, Χριστιανέ, τὴν πληγὴν μέσα τῆς ψυχῆς σου νὰ κρόπῃς ἀπὸ τὸν Πνευματικόν σου καὶ ψυχικόν Ἰατρὸν, καὶ ἐξωθεν νὰ βάνῃς τὸ ἐμπλαστρον τῆς νηστείας ἢ προσευχῆς καὶ τῶν ἐξῆς; παθαίνεις ὡς ἐκείνον ὅστις τρελαίνεται, καὶ τὸν Ἰατρὸν δὲν δέχεται. Μὴ ἐντροπῆς, σὲ συμβουλεύει καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος, νὰ ἐξομολογηθῇς τὰς ἁμαρτίας σου· ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεὸς ἐξαλείφει αὐτάς· γίνου πρῶτος κατηγορὸς τοῦ ἑαυτοῦ σου· καὶ ἄλλοις ὁ αὐτὸς λέγει· «Ἄν ὁ νοὺς ἡμῶν ἀποθάνῃ ὡς ὁ Λάζαρος, πρέπει μὲ τὴν ἐξομολόγησιν νὰ τὸν ἀναστήσωμεν».

Ὁ καλὸς γεωργὸς πρῶτον ὀργώνει, καὶ τὰς ἀχρείας ρίζας ξερριζώνει καὶ ἐξω ρίπτει, καὶ ὕστερον σπείρει τὸν σπόρον· πῶς ἐσὺ Χριστιανέ, δὲν ξερνᾷς μὲ τὴν ἐξομολόγησιν πρῶτον τὰς ὀδυνητὰς ἁμαρτίας σου ἀπὸ τῆς ψυχῆς σου καὶ ὕστερον νὰ κοινωνήσῃς τοῦ Θεοῦ σπόρου, τῶν ἀχράντων Μυστηρίων; δὲν ἀκούεις εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ὁ ἴδιος Χριστὸς πρῶτον στέλλει τοὺς λεπρούς νὰ δειχθοῦν εἰς τοὺς Ἱερεῖς, καὶ ὕστερον νὰ θεραπευθοῦν; καὶ σὺ ἂν μετανόησας καὶ τὸν Θεὸν ἐπικαλεσθῇς, καὶ δὲν ἐξομολογηθῇς τὰς ἁμαρτίας σου εἰς ἐκείνον, ὅστις ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν παρὰ Θεοῦ νὰ δεσμῇ καὶ νὰ λύῃ, δὲν θέλεις συγχωρηθῇ.

Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς! ὁ διάβολος αὐτὰς τὰς δύο μηχανὰς καὶ παγίδας ἔστησε δι' ἡμᾶς· ὅταν κάμνωμεν τὴν ἁμαρτίαν, μὲ θάρρος καὶ τόλμην τρέχομεν, πολλοὶ δὲ καὶ ἐν ἁμαρτίαις τῶν καυχῶνται, καὶ ὅταν πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶμεν, ἐντρεπόμεθα καὶ φοβοῦμεθα· μὲ τὸ ἓνα ὁ Σατανᾶς μᾶς κάμνει νὰ ξεπέσωμεν τῆς θείας χάριτος, καὶ μὲ τὸ ἄλλο, δηλαδὴ τὴν ἐντροπὴν, διὰ νὰ

μήν εξομολογηθῶμεν, καὶ αἰωνίως νὰ κολασθῶμεν. Ὁ Ἀδὰμ ἔκρυψε τὴν ἁμαρτίαν του, ὁμοίως καὶ ὁ Κάϊν· ἀλλὰ καὶ οἱ δύο βαρέως ἐπαιδεύθησαν· δὲν ἠθέλησε νὰ προστρέξῃ εἰς τὸν Χριστόν, καὶ νὰ εξομολογηθῇ ὁ Ἰούδας, λέγων τὸ ἥμαρτον, καὶ αἰωνίως ὁ προδότης κολάζεται.

Δύο Κριτήρια ὁ Θεὸς ἔβαλε· τὸ ἓνα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἕως ὅτου ὁ Κόσμος στέκεται, εἰς τὴν ὁποίαν γῆν. Κριτὴς εἶναι εἰς Ἱερεὺς ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ παρὰ Θεοῦ ἔχων τὴν ἐξουσίαν συγχωρεῖν τὰς ἁμαρτίας· τὸ δευτέρον Κριτήριον ἔσται ἐν τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Χριστοῦ Παρουσίᾳ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔσται Κριτής φοβερός, χωρὶς ἔλεος· ἐδῶ λαμβάνεις συγχώρησιν, ἐκεῖ ὄχι. «Ὅταν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν διὰ μέσου τῆς εξομολόγησεως ἠμπορέσωμεν νὰ πλύνωμεν τὰς ἁμαρτίας μας, πηγαίνομεν εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν ἀνεμποδίστως»· λέγει ὁ Χρυσόστομος. Ἀλλ' ὅταν, ἁμαρτωλὲ, πηγαίνῃς εἰς τὴν εξομολόγησιν, φέρε μετάνοιαν, στεναγμούς, δάκρυα, ὄχι λόγια, καὶ προφάσεις, καὶ ἀργύρια· διότι ἀλλοίμονον καὶ εἰς τὸν ἀγοράζοντα τὴν εξομολόγησιν, καὶ εἰς τὸν πωλοῦντα ἁμαρτωλὸς πηγαίνει, καὶ ἁμαρτωλότερος γυρίζει.

Ἦξευρε καὶ τοῦτο, ἁμαρτωλὲ, ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ συγχωρηθῇς ἂν καὶ εξομολογηθῇς, εἰ μὲν κρατῇς ξένον δίκαιον, καὶ ἔχων τὸν τρόπον δὲν τὸ δίδεις, ἢ μετὰ τοῦ ἀδικουμένου δὲν συγχωρηθῇς, ἢ ἔχεις ἔχθραν, καὶ μῖσος κατὰ τινος, ὅστις ἢ σὲ ἔβλαψε καὶ ἐζημίωσεν, ἢ τὸν ἔβλαψες καὶ σὲ μισεῖ, καὶ δὲν συγχωρηθῇς μὲ ἐκεῖνον, ἁμαρτάνεις περισσότερον κοινωνῶν τὸν ἀχράντων Μυστηρίων, ἂν ὁ Πνευματικὸς σου δὲν σὲ ἐμποδίσῃ ἀστοχάστα.

Ἡ φιλανθρωπία Θεοῦ, ἡ ἀγαθότης ὑπερβολή! «τὸν ἥμαρτηκότα, ἐπειδὴν ὁμολόγησιν τὰ ἁμαρτημένα, ἄθροον ὁ Θεὸς δίκαιον ἀποφαίνει», φωνάζει ὁ Χρυσόστομος.

Ἀλλ' ὁ διάβολος ἀντέστρεψε τὴν τάξιν εἰς ὅλα, εὐρίσκοντάς μας ἀγγεῖα σαθρά· ὁ Χριστὸς πρῶτον ἱατρεῖν τὴν ψυχὴν τοῦ παραλυτικοῦ· «Τέκνον ἀφένονται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι»· διότι ἐξ ἁμαρτιῶν αἱ ἄρρωστιαί προέρχονται, καὶ ὕστερον τὸν ἐθεράπευσε κατὰ τὸ Σῶμα. «Ἄρὸν σου τὸν κράδδατον καὶ περιπάτει».

Οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ τυχόντος ἄρρώστου δὲν φροντίζουν τελείως διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἄρρώστου, νὰ τὸν παρακινήσουν εἰς ἐξομολόγησιν καὶ θεραπείαν του, ἀλλ' ἱατροὺς παρακαλοῦσι, καὶ πολλοὶ πολλὰ ἐθνικὰ ἐμποδισμένα, χάριν δῆθεν θεραπείας, πράττουσι· καὶ ἐκ τούτων συμβαίνει ὥστε καὶ ὁ ἄρρωστος ἀποθανὼν νὰ κολασθῇ, καὶ αὐτοὶ νὰ τὸν ὑστερηθῶν καὶ νὰ κολασθῶν· καὶ τὸ χερίστον τοῦτο εἶναι, ὅτι καὶ ἂν τις θεοσεβῇς συμβουλευσῇ τὸν ἄρρωστον νὰ εξομολογηθῇ, ὄχι μόνον παραπικραίνει τοὺς συγγενεῖς του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἄρρωστον τὸν λυπεῖ, καὶ τὸν συμβουλευόντα μισεῖ· ὅντως αὐτὸς εἶναι τὸ πνεῦμα τὸ ἄλλαν, καὶ κωφόν, ὅπερ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον· ἄλλως, διότι δὲν ἐξομολογεῖται τὰς ἁμαρτίας του· κωφός, διότι δὲν ἀκούει τὰς συμβουλὰς καὶ νοουθεσίας πρὸς σωτηρίαν του· τὸν τοιοῦτον οὐτε οἱ Ἀπόστολοι ἠμποροῦν νὰ ἱατρεύσουν, καὶ πίπτει μέσα εἰς

τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πῦρ τῆς Κολάσεως.

Ἔστω δὲ καὶ τοῦτο πρὸς εἰδησίην σου, τέκνον μου, ὅτι οἱ δώδεκα μόνον Ἀπόστολοι ἔλαβον τὴν ἐξουσίαν παρὰ Χριστοῦ τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων διάδοχοι εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὄχι οἱ ἐβδωμήκοντα Ἀπόστολοι, τῶν ὁποίων διάδοχοι εἶναι οἱ ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων, ἂν δὲν ἔχωσι τὴν ἀδειαν παρὰ τῶν κατὰ τόπους Ἀρχιερέων. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Κανὼν τῆς ἐν Καθαργένῃ ἁγίας Συνόδου, καὶ πολλοὶ θεοὶ Πατέρες.

Σεῖς δὲ οἱ Πνευματικοὶ Πατέρες, ἀνάγκη εἶναι μεγάλην νὰ ἔχετε προσοχὴν εἰς τὴν εξομολόγησιν καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν μάθησιν, καὶ κατάστασιν τοῦ καθ' ἑνὸς εξομολογουμένου νὰ προσφέρετε καὶ τὰς θεραπείας· καὶ ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἡξεύρετε ὅτι πολὺ χειρότερον εἶναι τὸ μετὰ γνώσεως ἁμαρτάνειν, τοῦ ἄνευ γνώσεως. Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει εἰς τὸν πρ' 84'. Κανὼνα «Ἐπὶ πᾶσιν ὁ τρόπος τῆς μετανοίας»· ἀλλὰ μὴ ὁ χρόνος δοκιμαζέσθω»· στοχάσου Πνευματικέ, τὸν τρόπον τῆς Μετανοίας τοῦ εξομολογουμένου, ἂν ἐξ ὅλης καρδίας λαμβάνῃ συντριβὴν, καὶ ἂν ἔκαμε τελείαν ἀποχὴν, καὶ ὄχι πόσον καιρὸν ἔχει· τοῦτο λέγει καὶ ὁ Γρηγόριος Νύσσης εἰς τὸν θ'. Κανὼνα· ὁμοίως ὁ ρβ'. τῆς ἐν Τρούλῳ ἁγίας Συνόδου· ὁ δὲ δ'. Κανὼν τοῦ ἁγίου Κυρίλλου λέγει· «Καθὼς οἱ κινδυνεύοντες, ἐν θαλάσῃ ρίπτονται τινὰ διὰ νὰ σώσων τὰ ἄλλα, οὕτω πρέπει νὰ παραβλέπωμεν καὶ ἡμεῖς τινὰ, διὰ νὰ μὴ ζημιωθῶμεν τὸ ὅλον».

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΜΕΙΟΔΟΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, προκηρύσσει Δημόσιον Μειοδοτικὸν Διαγωνισμόν δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν τὴν 20ην Ἰουλίου 1976 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν:

- 1) 12.000 (δώδεκα χιλιάδων) Ἡμερολογίων τσέπης.
- 2) 8.500 (ὀκτὼ χιλιάδων πεντακοσίων) Ἡμερολογίων τοίχου.

Γίνονται δεκταὶ ἐνσφραγίσται προσφοραὶ, ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Σωματείου ἐπὶ τῆς οἰκίας Κάνιγγος 32, 3ος ὄροφος, ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς μέχρι τῆς 20ης Ἰουλίου 1976 ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν ὅτε θὰ γίνῃ ἡ ἀποσφράγις τῶν προσφορῶν.

Περὶ περισσότεραι πληροφορίαι παρέχονται καθ' ἐκάστην κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας 8—13 εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Σωματείου, οἰκίας Κάνιγγος 32, 3ος ὄροφος. Τηλέφ. 628.280.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28ῃ Ἰουνίου 1976.

Ἐντολὴ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΝΤΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάτιγγος 32 — Αθήναι
Αριθ. Πρωτ. 1306

Έν Αθήναις τῇ 28.5.1976 (Π. Π.)

ΒΓΚΥΚΛΙΟΣ

Π ρ ο ς

Τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβέστατον Λαὸν τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα.

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Ἐννοχοῦν εἰσέτι ζωηρὰ εἰς τὰ ὅσα ἡμῶν, αἱ τόσον καταγκυλικαὶ παραινέσεις τοῦ Οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν περικοπήν τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων.

«Προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος». Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ θεσπέσιος Παῦλος: «Ἐγὼ γάρ αἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξίν μου λύκαι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ Ποιμνίου... Δι' ὃ γρηγορεῖτε...» (Πραξ. Κ' 28—31).

Τὰ προφητικὰ ταῦτα λόγια τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου ἐλάβανον ἑκδασιν καὶ καθ' ὅλον μὲν τὸ ἔκτοτε χρονικὸν διάστημα εἰς τοὺς ἐκάστοτε διώκτας καὶ αἰρετικούς τοὺς λοιμαινομένους τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐξαιρέτως εἰς τοὺς ἐσχάτους ταύτους καιροὺς.

Τὴν Ἁγίαν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐπιβουλεύονται λύκαι βαρεῖς, ἀλλὰ καὶ προδατόσχημοι τοιοῦτοι ἐκ τῶν ἑσῶ. Ὁ περιοδῶς Ἑλληνικὸς Λαός, ὅστις ἐτάχθη ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ἐκπαλαί θεματοφύλαξ τῆς Ἀχράντου Ὀρθοδοξίας, ἐτέθη ὡς στόχος τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Πάντα τὰ πρόσφατα καὶ τὰ ἐν ἐξελίξει εἰς δάρος τῆς Ἑλλάδος γέγονότα μαρτυροῦν τοῦ ἀνωτέρου λόγου τὸ ἀσφαλές.

Δι' ὃ καὶ γὰρ, ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις, συναίσθανόμενος τὰς ἑναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας εὐθύνas μου ποιοῦμαι θερμοτάτην πρὸς πάντας ὑμᾶς ἐκκλησιν, φίλτατοι ἐν Χριστῷ ὅπως, αἰρόμενοι εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, ἀναλάβωμεν κοι-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλέτας Ἡμερολογίων ἔτους 1976 καὶ προγενεστέρων, ὅπως σπεύσουν τὸ συντομώτερον καὶ ἐξοφλήσουν ταῦτα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

νὸν κατὰ τῶν φανερῶν καὶ ὑπόκλιων ἐχθρῶν ἡμῶν ἀγῶνα, τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν εἰς τὸν Θεὸν ἔχοντες.

Ἄς μὴ μᾶς τρομάξῃ τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ ὁ μηχανικὸς αὐτῶν ἐξοπλισμός, διότι «δυνατοτέρα παντὸς ἐστὶν ἡ εὐσέβεια». Μὲ αὐτὴν καὶ μόνον ἐξοπλισμένος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς κατήγαγε περιφανεῖς κατὰ τῶν ἐκάστοτε ἐχθρῶν τοῦ νίκας, πάλαι τε καὶ προσφάτως.

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην τῆς προσφορᾶς ὅλων τῶν συνεδηγτῶν τέκνων τῆς κατὰ τὸν ἐνεστῶτα πονηρὸν αἰῶνα.

Διὰ τῆς ἐσωκλείστου ἐγκυκλίου τῆς ἡ Π.Θ.Ε. Ο.Κ. δίδει τὸ παρὸν εἰς τὸ προσκλητήριον σάλπισμα τῆς Ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν συνιστῶσα πρὸς πάντας τὴν περὶ τὴν Ἡγεσίαν συσπειρωσιν.

«Ὅσοι πιστοὶ προσέλθῃτε». Ἕναι τόσον ὠραῖον τὸ νὰ ἀγωνίζηται τις «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν Ἁγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν». Αὐτὸ τὸ νόημα ἀλλὰ καὶ τὸ σύνθημα ἔχει ὁ ἱερὸς ἡμῶν Ἀγών.

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν», τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ. Ἀμήν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

Ἡ παρούσα μετὰ τῆς ἐσωκλείστου νὰ ἀναγνωσθῶν ἐπ' Ἐκκλησίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γῶσιν τῶν πιστῶν ὅτι ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Φανουρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαγνησίας 42 εἰς Αἰγάλεω, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίαν, ὡς καὶ οἱ φερόμενοι ὡς ἱερεῖς α' Αἰμιλιανὸς Κοντογιαννῆς κατὰ κόσμον Εὐστράτιος καὶ ἕτεροι ὀνόματι Χρυσόστομος. Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι οἱ πιστοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκκλησιάζονται εἰς τὸν Ἀνωτέρω Ἱερὸν Ναόν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθηρόντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηγεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἔδημοσιεύθη ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὀρθοδοξίας».



Πανήγυρεις Αύγουστου

Τὴν 2 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Πρωτομ. καὶ Ἀρχιεπισκόπου Στεφάνου πανηγυρίζουν: 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Π. Ἑρακλείου καὶ 2) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Μάρκου Κορωπίου.

Τὴν 6, ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Κυψέλης, 2) Αἰγάλεω καὶ αἱ Ἱ. Μοναί: 1) Βαρνάβα, 2) Κουβαρά, 3) Παιανίας καὶ 4) Ρευματίας Φαρσάλων.

Τὴν 15, ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Ταμπουρίων, 2) Ἀγθουπόλεως, 3) Βόλου, 4) Φύλλων Χαλκίδος καὶ αἱ Ἱ. Μοναί: 1) Τσακοῦ, 2) Λεύκτρων Θηβῶν καὶ 3) Μπάλλας.

Τὴν 22, ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Τσακοῦ.

Τὴν 23, ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τῆς Παναγίας Φανερωμένης, πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Ξυλοκάστρου Κορινθίας.

Τὴν 27, ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Μεγ. Φανουρίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί Κορωπίου καὶ Γλυφάδας.

Τὴν 29, ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς ἀποταμῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Λουτουφίου Θηβῶν, 2) Μεσορόπης Καβάλας καὶ 3) ἡ Ἱ. Μονὴ Θέρμης (Σέδες).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορώντα, τὰς δασοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικῶν καὶ Ὑλικῶν ἢτοι ὑπόλοιπα Α)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἀνακοίνωσις

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἱεροῦ Ἀγῶνος ὅτι, ἀπὸ ἑξαμήνου ἐπανεκδίδονται εἰς τριμηνιαίαν ἐκδοσιν «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ», μετ' τὸ γνωστὸν τοῖς πᾶσιν λαμπρὸν παρελθόν καὶ τὴν φρόνιμον καὶ ἀκριβῆ ἱστοριοδίφησιν αὐτοῦ, παρὰ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιεπισκόπου πατρὸς ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, εἰς λίαν ἐπιμελημένην ἐκδοσιν Περιοδικῆς καὶ ἀρίστου περιεχομένου, ἀναφερομένου κυρίως εἰς τὸ ἐνδοξόν καὶ μαρτυρικὸν διάστημα τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ μετ' ἀπώτερον σκοπὸν καὶ ἀγαθὴν ἐπιδιώξιν, οἱ νεώτεροι ἡμῶν, γὰρ πληροφοροῦνται πλήρως τὰ τοῦ θαυμαστοῦ καὶ ἡρωϊκοῦ παρελθόντος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ τὰς σεπτὰς καὶ μεγάλας φυσιογνωμίας Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἵτινες ἠγωνίσθησαν τὸν καλὸν Ἀγῶνα κατὰ καιροὺς καὶ εὐηργέτησαν παντοιοτρόπως τὴν Ἀγιωτάτην ἡμῶν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Συνιστῶντες ὅθεν προφρόνως Ὑμῖν «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» προτρεπόμεθα Πατρικῶς Ὑμᾶς ὅπως, σπεύσητε καὶ ἐγγραφῆτε τακτικοὶ συνδρομηταὶ εἰς αὐτὰ ἀπευθυνόμενοι εἰς τὸν ὑπεύθυνον ἐκδότην:

Πανοσιολ. Ἀρχιμ.

π. Καλλιόπιον Γιαννακούπουλον

Γαλαξειδίου 14

Πειραιᾶ. — Τηλέφ. 49.48.997.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου)

Χειροτονίαι

Τὴν 2 Ἰουνίου 1976 προεχερίσθη εἰς πρεσβύτερον ὁ διάκονος Χρυσόστομος Βάρκας χειροτονηθῆς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντωνίου, εἰς τὸ Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκᾶ Νερὰ Ἀττικῆς.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸ αὐτὸ Ἑσυχαστήριον προεχειρίσθη εἰς Διάκονον ὁ Μοναχὸς Πέτρος ὑπὸ τοῦ ἰδίου Σεβ. Μητροπολίτου κ.κ. Ἀντωνίου